

יוצא לאור לפרשת ואתחנן, שבת נחמו ה'תשע"ח
(מספר 47)

מפרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל שליט"א

שניאורסאהן

מליובאוויטש

בעניני גאולה ומשיח

יוצא לאור על ידי מערכת
"אוצר החסידים"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות חמשים ושתיים לבריאה
ה' תהא שנת נפלאות בכל
שנת הצדי"ק לכ"ק אדמו"ר שליט"א

IN HONOR OF

The Soldier of "Tzivos Hashem" **Menucha Rachel Cahnman** שתחיל
Born on 25 Nissan, 5778

AND IN HONOR OF HER GRANDPARENTS

Mr. & Mrs. **David and Tzeitel Chana (Sheila) Cahnman** שיחיו

Mr. & Dr. **Shlomo Akiva (Sheldon)**

and **Shoshana Chaya (Shirley) Perluss** שיחיו

May she merit to be a source of Chassidic pride
to her family and a Torah light to her community.

*

DEDICATED BY HER PARENTS

Rabbi & Mrs. **Yaakov Menachem and Tiferes Emes Cahnman** שיחיו

Shluchim of the Rebbe in Temecula, California

הי' שותף בהפצת עניני "משיח וגאולה"!!!
להקדשות ולפרטים נוספים:
טל.: 753-6844 (718) או 934-7095 (323)
אימייל: info@torah4blind.org

Be A Partner
In Spreading *Inyonei Moshiach U'geula!!!*
To Dedicate This Publication
In Honor Of Your Family Or A Loved Ones
For More Info. Call:
(718) 753-6844 or (323) 934-7095
or email: info@torah4blind.org

For this and other books on Moshiach & Geulah, go to:
<http://www.torah4blind.org>

TO DEDICATE AN ISSUE IN HONOR OF A LOVED ONE, CALL (323) 934-7095

השלימות בכל הקוין¹⁷.

(משיחות ש"פ ואתחנן, שבת נחמו, ט"ז מנחם-אב תנש"א)

מפתח ותוכן

פ' ואתחנן - שבת נחמו

א. "נחמו נחמו" נחמה בכפליים - ענין הבל"ג שיתגלה לעת"ל 3

הקשר דההפטרה "נחמו נחמו עמי" עם פ' ואתחנן שבה הוכפלו עשה"ד ובקשת משה להכנס לארץ; ערב שבת - ט"ז באב ומעלותיו, יום ששי שבו נברא אדם ורומז לאלף הששי; כינוס השלוחים ואנ"ש ברוסיה; הוראות בפועל בקשר לעניני גאולה; ענין "הסתכל בשלשה דברים" בעבודת האדם

שבת נחמו

ב. מהות הגלות - גאולה 19

סיום מס' מכות - שיטות רע"ק (שהי' "משחק") ושאר תנאים (שהיו "בוכין") ע"ד ההלכה

הוספה / בשורת הגאולה

ג. משיחות ש"פ ואתחנן, שבת נחמו, ט"ז מנחם-אב ה'תנש"א 32

נמצאים ב"שנה שמלך המשיח נגלה בו"; הנפלאות שכבר ראו בשנה זו "תהא שנת נפלאות אראנו" מעוררים ומדגישים שתיכף ומיד רואים את הפלא הכי גדול - גאולה האמיתית והשלימה; נמצאים על סף הגאולה; הוספה בתורה ומצוות באופן דלמעלה ממדידה והגבלה בתור טעימה מהבלי גבול דהגאולה; לימוד התורה בעניני הגאולה, ומה טוב שהלימוד יהי' באופן ד"עשרה שיושבים ועוסקים בתורה"; העיון וההתבוננות בעניני הגאולה וביהמ"ק, פועל שלימות בכל ג' הקוין דתורה עבודה וגמ"ח שיהיו באופן של בל"ג

17) ועד"ז בנוגע ל"סור מרע" - כהמשך המשנה "ואין אתה בא לידי עבירה" - "ואין אתה בא" דייקא, בדרך ממילא, ללא צורך להתעסק בשלילת הרע, ואפילו לא "לידי עבירה", שגם דברים שיכולים להביא לידי עבירה (כמו תאוות היתר) נעשים מושללים בדרך ממילא, מצד ההסתכלות בעניני הגאולה, מעין ודוגמת המעמד ומצב דימות המשיח, כפס"ד הרמב"ם (בסיום וחותרם ספרו "משנה תורה") ש"באותו הזמן . . כל המעדנים מצויין כעפר", "כעפר" דייקא, שאין לו שום חשיבות, כיון ש"לא יהי' עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד".

Reprinted with permission of:
"Vaad L'Hafotzas Sichos"
by:

Moshiach Awareness Center,
a Project of:
Enlightenment For The Blind, Inc.
602 North Orange Drive.
Los Angeles, CA 90036

Tel.: (323) 934-7095
Fax: (323) 934-7092
<http://www.torah4blind.org>
e-mail: yys@torah4blind.org

Rabbi Yosef Y. Shagalov,
Executive Director

Printed in the U.S.A.

ואתחנן – שבת נחמו ד

„נחמו נחמו“ נחמה בכפליים – ענין הבל”ג שיתגלה לעת”ל

השל”ה⁵ ש”המועדים של כל השנה . . . ככולן יש שייכות לאותן הפרשיות שחלות בהן כי הכל מיד ה’ השכיל”.

ובנדוד”ד, ששבת נחמו, ע”ש התחלת ההפטרה „נחמו נחמו עמי”⁶, התחלת וראש (שכולל כל פרטי הענינים ד), שבע דנחמתא” – שייך לפרשת ואתחנן („נחמו לואתחנן”⁷) שקורין לעולם בשבת שאחר תשעה באב.

ונקודת הביאור⁸ – ש”נחמו נחמו עמי”⁹, „נחמה בכפליים”¹⁰, „על בית ראשון ועל בית שני”¹⁰, היא הנחמה דבנין ביהמ”ק השלישי בגאולה השלישית, בית נצחני¹¹ וגאולה נצחית (שאין אחרי” גלות”¹²), וענין זה שייך גם ל”ואתחנן”, תפלת¹³ של משה להכנס לארץ, כידוע¹⁴ שאילו זכו ישראל לכניסה לארץ ולבנין ביהמ”ק ע”י משה, היתה תיכף ומיד גאולה נצחית וביהמ”ק נצחי.

ב. אבל, בפרשת ואתחנן מודגש

- (5) חלק תושב”כ ר”פ וישב (רצו, א).
- (6) ישע”י מ, א.
- (7) טושו”ע שם. וראה לקו”ש שם.
- (8) ראה גם סה”ש תשמ”ח ח”ב ע’ 577 ואילך.
- (9) איכ”ר ספ”א.
- (10) יל”ש ישע”י רמו תמה.
- (11) חז”א כח, א. ח”ג רכא, א.
- (12) מכילתא בשלח טו, א. ועוד.
- (13) ועד לתקט”ו תפלות, כמנין „ואתחנן” (דב”ר פ”א, יו”ד).
- (14) ראה מג”ע אופן קפה (הובא ביל”ר פרשתנו). אלשיך אה”ח ועוד ריש פרשתנו. אה”ת פרשתנו ע’ סה. צג. (כרך ו’) ב”רא. ועוד.

א. ידועי שגם ההפטרות ד”שבע דנחמתא” (ש”מפטירין בנחמות ישעיהו מאחר תשעה באב עד ראש השנה”²) שהם „לפי הזמן ולפי המאורע” (ולא כמו ההפטרות דשאר שבתות השנה שהם „מענין הפרשיות דומה בדומה”³, יש להם קשר ושייכות ל”ענין הפרשיות”, כיון שגם המאורעות דומני השנה („לפי הזמן ולפי המאורע”) שייכים לפרשת השבוע⁴, כדברי

משיחות ש”פ ואתחנן, שבת נחמו, ט”ז מנחם”⁵ אב ה’תנש”א. נדפס בסה”ש תנש”א ח”ב ע’ 736 ואילך.

(1) ראה גם לקו”ש ח”ט ע’ 61 (לעיל ע’ 91) ובהערות שם.

(2) רמב”ם הל’ תפלה פ”ג הי”ט.

(3) טושו”ע או”ח סו”ס תכה.

(4) והפרשיות שהפטרותיהן משתנות בהתאם לשינויים בקביעות זמני השנה (כמו פ’ ראה, שכשחל בו ר”ח אלול יש מפטירין השמים כסאי במקום עני’ סוערה (טושו”ע שם סתכ”ה ס”ב), וכן פ’ וילך, שכשקורין אותה בין ר”ה ליוהכ”פ מפטירין שובה במקום שוש איש שמפטירין כשנצבים וילך מחוברין) – יש לומר, שבתוכן פרשיות אלו ישנם ב’ ענינים שמתאימים לתוכן ב’ הזמנים.

ולדוגמא (בשייכות לתלתא דפורענותא שלפני שבע דנחמתא) בפרשת פינחס שהפטרותה משתנית לפי קביעות השנה (שבכמה שנים חלה לפני בין המצרים, ובכמה שנים בתוך בין המצרים) – שבענין הגאולה שבפרשת פינחס [כמודגש בשם הפרשה – „פינחס זה אליהו”, מבשר הגאולה, ובתוכנה – חלוקת הארץ] ישנם ב’ אופנים: (א) גאולה שלפני (ולמעלה מ)בין המצרים, (ב) גאולה שבתוך (ומבטלת ומהפכת) בין המצרים.

(המצרים), וכן הלכות מלכים ומלחמותיהם ומלך המשיח, והן בפנימיות התורה, שנוסף לכך שכללות הלימוד דפנימיות התורה מקרב את הגאולה, „בהאי חיבורא דילך (תורתו של רשב”י) . . . יפקון בי’ מן גלותא ברחמי”¹², יש עילוי מיוחד בלימוד החלקים דפנימיות התורה שמבארים עניני הגאולה.

ומה טוב – שלימוד זה יהי’ באופן ד”עשרה (ציבור) שיושבים (בהתיישבות וקביעות) ועוסקים (באופן של ”עסק”) בתורה”¹³.

. . . ויש להוסיף לימוד והוראה בשייכות לענין הגאולה גם מהתחלת פרק שלישי – „הסתכל בשלשה דברים”:

„שלשה דברים” (סתם) – יש לומר, שגם רומז לגאולה השלישית וביהמ”ק השלישי, גאולה משולשת וביהמ”ק משולש, שכולל ב’ המעלות דגאולה ראשונה ושני’, בית ראשון ושני, ושניהם יחד.

ו”הסתכל בשלשה דברים” – „הסתכל” דייקא, שמורה על העיון וההתבוננות בהעמקה יתירה¹⁴ בענין הגאולה השלישית וביהמ”ק השלישי (”שלשה דברים”), מתוך צפ”י והשתוקקות מיוחדת, „אזככה לו בכל יום שיבוא”¹⁵, שיבוא בכל יום, ביום זה ממש, ועאכו”כ כשעומדים על סף הגאולה, שההסתכלות בשלשה דברים היא ביתר שאת וביתר עוז.

ויש לומר, שההסתכלות בעניני הגאולה השלישית וביהמ”ק השלישי (”שלשה דברים”) פועלת שלימות בכל עניני העבודה שנכללים ב”שלשה דברים” – ג’ הקוין דתורה עבודה וגמילות חסדים¹⁶, שקיומם ע”י ג’ הלבושים דמחשבה דיבור ומעשה – שהעבודה אינה באופן של התחלקות, אלא באופן של בלי גבול, ומצד העדר ההגבלה ישנה

(12) זח”ג קכד, ב – ברע”מ. הובא ונת’ באגה”ק שם.

(13) אבות פ”ג מ”ו.

(14) ראה שו”ע אדה”ז או”ח סקכ”ח סל”ו. ועוד.

(15) נוסח „אני מאמין” הנדפס בסידורים וכו’. וראה לקו”ש חכ”ג ע’ 394.

(16) אבות פ”א מ”ב.

שלחמה נגד פעולותיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (ועד"ז בנוגע לפעולותיו של בעל ההילולא דעשרים באב) בהפצת התורה והמעיינות חוצה, מארחת ומכבדת את תלמידיו ושלוחיו וההולכים בדרכיו ואורחותיו בהפצת התורה והמעיינות חוצה –

ש"נפלאות" אלו (שכבר ראו בפועל) מעוררים ומדגישים שתיכף ומיד רואים הפלא הכי גדול – גאולה האמיתית והשלימה עלי' נאמר⁶ "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", "נפלאות" גם בערך ליצי"מ⁷.

... ובנוגע לפועל:

כיון שנמצאים על סף הגאולה האמיתית והשלימה שבה יהיו כל הענינים באופן של בלי גבול – צריכה להיות ה"טעימה" (בערב שבת, ש"טוב לטעום מכל תבשיל ותבשיל"⁸) מהבלי גבול דהגאולה, ע"י ההוספה בעניני התומ"צ באופן שלמעלה ממדידה והגבלה.

ובפרטיות יותר – הוספה בלימוד התורה (מוסיף לילות על הימים לעסוק בתורה"⁹) הן נגלה דתורה והן פנימיות התורה, כולל לימוד עין יעקב, אגדה שבתורה, ש"רוב סודות התורה גנוזין בה"¹⁰, ועוד ועיקר, לימוד פנימיות התורה, כדברי האריז"ל (שיום ההילולא שלו בחמשה מנ"א) ש"בדורות אלו האחרונים מותר ומצוה לגלות זאת החכמה"¹¹, ובמיוחד לאחרי שנתבארה בתורת החסידות באופן ששייך להבנה והשגה דכאו"א מישראל,

והדגשה מיוחדת על ההוספה בלימוד התורה בעניני הגאולה – הן בנגלה דתורה, ובפרט בספרו של הרמב"ם שכולל גם ההלכות ששייכות לזמן הגאולה, כמו הלכות בית הבחירה (שלמדום זה-עתה בימי בין

גם (ובעיקר) שבקשת משה להכנס לארץ לא נתקיימה, כמפורש בקרא¹⁵ "ויתעבר ה' בי למענכם ולא שמע אלי", ועד ש"ויאמר ה' אלי גו' אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה עלה ראש הפסגה גו' כי לא תעבור את הירדן הזה וצו את יהושע גו' והוא ינחיל אותם את הארץ גו"¹⁶, היינו, שבפרשת ואתחנן מודגש שבפועל היתה הכניסה לארץ (לא ע"י משה, אלא) ע"י יהושע, שלאח"ז ה"י חורבן וגלות (וכמ"ש בהמשך הפרשה¹⁷ "כי תוליד בנים וגו'" – הקריאה דתשעה באב¹⁸).

ואיך מתאים זה עם תוכן ההפטרה ע"ד ביטול ושליטת החורבן והגלות ע"י הנחמה בכפלים שבגאולה נצחית וביהמ"ק נצחי?

ואף שלכאורה אפ"ל שבפרשת ואתחנן מודגש הצורך וההכרח בנחמה בכפלים שבגאולה האמיתית והשלימה (בגלל (החורבן והגלות, כיון) שהכניסה לארץ לא היתה ע"י משה, מסתבר לומר שגם הנחמה בכפליים עצמה (לא רק הצורך וההכרח בה) שייכת לתוכנה של פרשת ואתחנן, כדלקמן.

ג. ויובן בהקדם הביאור בתוכנה של ההפטרה הראשונה ד"שבע דנחמתא", "נחמו נחמו עמי" – נחמה בכפליים:

שייכותה של ההפטרה לענין הגאולה היא (נוסף על כללות ענין ה"נחמה",

(15) ג, כו ואילך.
 (16) וחזור וכופל בהמשך הפרשה – 'וה' התאנף בי על דבריכם וישבע לבלתי עברי את הירדן וגו'" (ד, כא).
 (17) ד, כה.
 (18) רמ"א או"ח סתקנ"ט.

(6) מיכה ז, טו.
 (7) ראה אוה"ת נ"ך עה"פ (ע' תפז). וש"נ.
 (8) שו"ע אדה"ז או"ח סו"ס רנ.
 (9) פרש"י תענית שם.
 (10) תניא אגה"ק סכ"ג.
 (11) שם סכ"ו (קמב, ב).

(19) נוסף לכך שבנדו"ד גם הכפל עצמו הוא בענין הנחמה.
 (20) יל"ש ר"פ לך לך (רמו סד). פרדר"א פמ"ח. וראה גם במדב"ר פי"ח, כא. תנחומא קרח יב.
 (21) ר"פ לך לך.
 (22) שמות ג, טו.
 (23) ובפרדר"א הנ"ל מוסיף: "ולומר להם צמח צמחתי לכם" (ומשמית "בסוף מלכות רביעית").
 (24) זכרי' ו, יב.
 (25) ובפרדר"א מוסיף סיומא דקרא: "ובנה את היכל ה'". ובבמדב"ר ותנחומא מוסיף: "זה משיח, וכן הוא) אומר והקימותי לדוד צמח צדיק (ומלך מלך והשכיל ועשה משפט וצדקה בארץ)".
 (26) איוב יא, ו.
 (27) נוסף על הביאור ע"ד הקבלה והחסידות – ראה ד"ה ויאמר גו' לך לך תרכ"ו. תר"ל. הובא בסד"ה נחמו עת"ר (וראה לקמן הערה 91).

הוספה בשורת הגאולה

ד.ד.

דובר כמ"פ בתקופה האחרונה שלפי כל הסימנים נמצאים אנו ב"שנה שמלך המשיח נגלה בו"¹ (נוסף על החשבון דערב שבת לאחר חצות שמתחיל בשנת ה'תשנ"א)² – כמרומז בהר"ת (שנתפשט בכל ישראל) "הי' תהא שנת נפלאות אראנו", ובפרט שבמשך השנה ראו בפועל (ויראו עוד) כו"כ מאורעות שהם "נפלאות", ויתירה מזה, שכל א' מהם הוא באופן של "פלא" גם ביחס לה"פלא" שלפניו, פלא לגבי פלא שמעורר התפעלות חדשה.

– כולל גם ה"פלא" שמתרחש בימים אלו ממש: כינוס אנ"ש והשלוחים שיחיו במדינת רוסיא, שהתכנסו מכו"כ מקומות (גם משאר מדינות שבעולם) בעיירה ליובאוויטש, כולל גם כדי להשתטח על ציוני קודש של רבותינו נשיאינו ששם מנוחתם כבוד, וגם על הציון הק' של אאמו"ר ז"ל (שיום ההילולא שלו, עשרים באב, מתברך מיום הש"ק זה), ונוסף לזה, מתכנסים בעיר הבירה דכל המדינה, מאסקווא כדי להתייעץ ולהתדבר יחדיו ("איש את רעהו יעזורו")³, מתוך אהבה ואחדות, "כאיש אחד בלב אחד"⁴ ולקבל החלטות טובות להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה בכל המדינה ובכל העולם כולו, ויה"ר שיהי' הכינוס בהצלחה רבה ומופלגה, ובאופן של הוספה כפולה ומכופלת, "דמוסיף יוסיף"⁵, ועד להוספה שלמעלה ממדידה והגבלה – שמאורע זה הו"ע של "נפלאות", שאותה מדינה

גם ריבוי גדול, ועד לתכלית הריבוי באופן של בלי גבול²⁸, כפי שמצינו בדרוז"ל שלמדים מכפל הלשון בכתוב "אפילו מאה פעמים"²⁹, שהכוונה בזה (לא להגביל החיוב למאה פעמים ולא יותר, אלא) גם לריבוי גדול יותר ועד לתכלית הריבוי שנכלל בהשלימות ד"מאה" (כמארו"³⁰ "חייב אדם לברך מאה ברכות בכל יום", שבהם נכללים כל הברכות וההארות וההמשכות וההשפעות העליונות³¹) – כי השלימות דכל הענינים היא במספר עשר (מספר השלם)³² כפי שכל א' מהם כלול מעשר (עשר פעמים עשר), מספר מאה, ובמילא נכלל בזה גם ההתכללות דעשר בכל א' מהמאה (עשר פעמים מאה), מספר אלף, וכן ההתכללות דעשר בכל א' מהאלף (עשר פעמים אלף), מספר רבבה, וכולל גם "רבבה" (מלשון) ריבוי, ועד לתכלית הריבוי ש"לא יספר מרוב"³³.

ד. ויש לומר, שהבלי גבול שבגאולה האמיתית והשלימה מודגש בכפל ד"נחמו נחמו" יותר מאשר ב"חמש אותיות (ש)נכפלו וכולן לשון גאולה":

בכפל ד"לך לך" – ב' התיבות שוות באותיותיהן (למ"ד וכ"ף פשוטה), אבל חלוקת הן בפירושן ותוכנן (מצד החילוק בנקודותיהן) – "לך" (למ"ד בסגול וכ"ף בשווא) פירושו הליכה, ו"לך" (למ"ד בשווא וכ"ף בקמץ) פירושו "להנאתך ולטובתך"³⁵ (די"ל שכולל גם הנאת וטובת גאולתו מאור כשדים).

בכפל ד"פקד פקדתי" – פירוש ותוכן ב' התיבות שווה (לשון פקידה), אבל יש חילוק באותיותיהן (ובנקודותיהן) – "פקד" הוא שורש התיבה, ו"פקדתי" היא הפעולה (בלשון עבר, ועד"ו "פקד) יפקוד", בלשון עתיד³⁶). ועד"ו בכפל ד"צמח גו' יצמח" – ש"צמח" הוא השורש, ו"יצמח" היא הפעולה.

משא"כ בכפל ד"נחמו נחמו" – אין חילוק באותיותיהן ונקודותיהן של

ועפ"ז יש לבאר הקשר והשייכות דכפל לגאולה – כי, ענין הכפל בלי גבול, שייך לגאולה האמיתית והשלימה, שאז יתגלה בעולם האור האלקי³⁴ הבלי גבול (ובלשון הקבלה

28) כי, כל זמן שהריבוי הוא במדידה והגבלה, אין זה ריבוי באמת לאמיתו, שהרי יכולים להוסיף ריבוי גדול יותר.

29) ב"מ לא, א.

30) מנחות מג, סע"ב.

31) ראה בארוכה המשך חייב אדם לברך תרל"ח. ובכ"מ.

32) ראב"ע לשמות ג, טו. פרדס ש"ב.

33) וישלח לב, יג.

34) ובלשון הכתוב בהפטרות דשבת נחמו – "ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו כי פי ה' דיבר" (ישעי' מ, ה).

35) פרשי עה"פ.

36) משא"כ "פקד" – לשון הוה, כמו זכור, שמור, וכיו"ב (ראה פרש"י דברים א, טו. תבוא כו, א. ועוד).

1) יל"ש ישעי' רמז תצט.

2) ראה סה"ש ה'תשנ"א ע' 254. וש"נ.

3) ישעי' מא, ו.

4) פרש"י יתרו יט, ב.

5) תענית בסופה.

התיבות הכפולות, ששתיהן שוות ממש. ובביאור המעלה בכפל ב' תיבות שוות ממש („נחמו נחמו“) לגבי כפל ב' תיבות שיש חילוק ביניהם (בפירושן, כמו „לך לך“, או גם באותיותיהן כמו „פקד פקדתי“) – יש לומר:

כפל התיבה בשינוי מפעם הראשונה (כמו „פקד פקדתי“) – מורה שיש אופנים שונים בהדבר, או שיש עוד פרט וענין מסויים שלא נכלל בפעם הראשונה, ולכן יש צורך בהוספה או הבהרה ע"י השינוי בכפל הלשון לגבי פעם הראשונה. כלומר, נוסף על חיוק כללות הדבר ע"י כפל הלשון, מודגש בשינוי כפל הלשון שבכללות הדבר ישנם אופנים שונים שחלוקים זה מזה.

משא"כ כשכפל התיבה הוא שוה ממש (כמו „נחמו נחמו“) – אין חילוק באופני הדבר, ולא הוספת פרט וענין מסויים שלא נכלל בפעם הראשונה, כי אם ענין הכפל כשלעצמו.

וביאור החילוק שביניהם בנוגע לענין הבלתי-גבול (כפל) שבגאולה – שבכפל ד, „פקד פקדתי“ מודגש (גם) שיש אופנים שונים בהגאולה (ובכללות – החילוק שבין גאולה ראשונה ובית ראשון לגאולה שני' ובית שני), ויש בזה מה שאין בזה, ובמילא אין זה בלתי-גבול לאמיתותו, משא"כ בכפל ד, „נחמו נחמו“ מודגש הבלתי-גבול בענין הגאולה, בלתי-גבול (כפל) לאמיתותו.³⁷

[ויומתק יותר ע"פ דברי המדרש³⁸ „הולכים כולם (האבות והנביאים

ששלחם הקב"ה לנחם את כנס"י) לפני הקב"ה ואומרים רבש"ע אינה מקבלת ממנו תנחומין, שנאמר³⁹ עני' סוערה לא נוחמה, א"ל הקב"ה אני ואתם נלך וננחמה, הוי נחמו נחמו עמי, נחמה נחמה עמי (עיי' בחיריק) במקום פתח), שפירושו עמדי, אין ראוי לילך אלא אני בעצמי⁴⁰ – דיש לומר, שענין זה מרומז גם בכפל ד, „נחמו נחמו“, שהכפל מורה על הבלתי-גבול שבנחמה, כיון שהנחמה היא ע"י הקב"ה בעצמו, בלי גבול האמיתי⁴¹].

(39) ישע"י נד, יא.

(40) ועפ"ז י"ל שב„נחמו נחמו עמי“ נכללים כל ה„שבע דנחמתא“:

ידוע הביאור בסדר ד, „שבע דנחמתא“, שבתחלה „הקב"ה אומר לנביאים נחמו נחמו עמי“, ולאחר שכנס"י משיבה „ותאמר ציון עובני ה'“, „איני מתפייסת מנחמת הנביאים“, ו„הנביאים חורין ואומרים לפני הקב"ה הנה כנס"י לא נתפייסה בתנחומין שלנו“, „עני' סוערה לא נוחמה“, אזי „חזור הקב"ה ואמר אנכי אנכי הוא מנחמכם וכו'“ (אבודרהם בסדר פרשיות וההפטרות – בשם המדרש*).

וענין זה (הנחמה ע"י הקב"ה שבהמשך וסיום ה„שבע דנחמתא“) מרומז בהפטרה הראשונה – „נחמו נחמו עמי“, א"ת „עמי“ (לנקד את המילה) אלא „עמי“, (לנקד את המילה) היינו, שהנחמה היא לא רק ע"י הנביאים, אלא גם ביחד עם הקב"ה בעצמו**.

(41) ראה גם סד"ה נחמו תער"ב (המשך תער"ב ח"א ע' פה): „וזהו נחמו אתם הנביאים בגילוי הנבואה שהוא גילוי האצי' כו', ויש עוד נחמה שלמעלה מזה והוא מבחי' עצמות א"ס הבל"ג, ועו"א נחמו את עמי, בחי' אנכי אנחמכם“.

(* וי"ל שהכוונה להמדרש שבפנים.
***) ולהעיר מאוה"ת פרשתנו (כרך ו' ע' ברא) ש„י"ל ב"פ נחמו כנגד ב"פ אנכי“.

והקדים ב' שנים לונשנתם כדי שלא יתקיים בהם כי אבד תאבדון וזהו שנאמר³⁸ וישקוד כו' צדקה עשה עמנו שמהר להביאה ב' שנים לפני זמנה“. כלומר, לא רק המעלה והתועלת שבגלות גופא, כפי שהכתוב מסיים שזה יביא ל„ובקשתם משם את ה"א ומצאת

כי תדרשנו גו' ושבת עד ה"א גו'³⁹, אלא גם העילוי בקדימת הגלות, שהקדימה מבטלת את ה„אבד תאבדון“. וע"י מעשינו ועבודתנו במשך זמן הגלות נזכה בגלוי ממש ל„נחמו נחמו“ ויתירה מזו ל„אנכי אנכי הוא מנחמכם“ בביאת משיח צדקנו.

(88) דניאל ט, יד.

(89) ד, כט"ל.

דוקא ר"ע, שנוסף לזה שהי' בן גרים, הרי גם הוא עצמו התחיל ללמוד תורה רק בהיותו בן ארבעים⁸⁰ – הרי אם הי' מסתכל ומתחשב עם מצבו וענינו בהווה, לא הי' מגיע למעלת ר"ע⁸¹; דוקא מפני שראה את התוצאה והמעלה שיכולים לצאת (וזה אכן יצא אצלו) בעתיד, והוא ראה את זה בכירור ובודאות כמו הראי' ד"אבנים שחקו מים"⁸¹ – זה גרם שהתחיל ללמוד תורה באופן המבואר ברו"ל⁸².

טו. עפ"ז י"ל שזוהי גם ההסברה בהיתרון והמעלה דנחמה בכפליים (נחמו נחמו עמי) על כללות הגלות והחורבן באופן של „לקו בכפליים“: ה„לקו בכפליים“ הוא בזה שנוסף לעצם החורבן והגלות (והיפך קידוש ש"ש ושם ישראל בזה), הנה יש גם חילול שם שמים ושם ישראל ביותר – יותר מאשר

עפ"ז י"ל הרמוז דענין הנחמה בפרשתנו, כמו שאמרו רז"ל⁸³ (ורשי מביא זאת) בנוגע לבשורה⁸⁴, „כי תוליד בנים ובני בנים ונושנתם בארץ גו", „רמז⁸⁵ להם שיגלו ממנה לסוף ח' מאות ונב שנה כמנין ונושנתם והוא הקדים והגלם לסוף ח' מאות וחמשים

(83) להעיר דכפלים פירושו לא רק שתי פעמים אלא – בכ"מ – גם באופן דא"ע, וע"ד הפי' במדרש (שמו"ר רפמ"ו) כפליים לתושי' (איוב יא, ו). ולהעיר דאותיות כפולות רומזו לגאולה (פדר"א פמ"ה יל"ש לך רמו סד). וראה ד"ה ויאמר גו' לך תרכ"ו, שהשייכות דאותיות כפולות לגאולה היא לפי שאתיות כפולות הם מבחי' הסובב, שלמעלה מהגבלה.

(84) ישע"י יב, א.

(85) סנהדרין לה, א.

(86) ד, כה.

(87) לשון רש"י.

ה. וביאור הענין בפרטיות יותר – שהבלי-גבול שבכפל ד„נחמו נחמו“ אינו שולל ח"ו המעלות הפרטיות שבאופני הגאולה, אלא שמעלות פרטיות אלו הם מצד הבלי-גבול שבגאולה:

מהפירושים ד„נחמה בכפלים“ („נחמו נחמו“) – שכפל הנחמה הוא „על בית ראשון ועל בית שני“ (כנ"ל ס"א).

וצריך להבין⁴²: כיון שהנחמה היא (לא רק דברי פיוס וכיו"ב, אלא) עי"ז שביהמ"ק נבנה מחדש, למאי נפק"מ שנחמה זו (ע"י בנין ביהמ"ק) היא על שני חורבנין של אותו ביהמ"ק?

וההסברה בזה – שבית ראשון ובית שני הם ב' אופנים-דרגות בביהמ"ק, ויש בזה מה שאין בזה:

המעלה דבית ראשון – בהתגלות אלקות (מצד העליון), שהי' בו גילוי אלקות בדרגא נעלית יותר מאשר בבית שני, כיון שבבית שני חסרו ה' דברים⁴³, ובפרט הארון, „מקום מנוחת השכינה“⁴⁴. והמעלה דבית שני – בקביעותו בעולם (מצד התחתון), שהי' גדול מבית ראשון בכנין ובשנים⁴⁵, גדלות במקום (בנין) ובזמן (שנים), גדרי העולם.

וזהו הפירוש ד„נחמו נחמו“, „נחמה בכפלים“, „על בית ראשון ועל בית

(42) בהבא לקמן – ראה גם לקו"ש ח"ט ע' 62

(לעיל ע' 92) ואילך.

(43) יומא כא, ב.

(44) רמב"ן ר"פ תרומה.

(45) ב"ב ג, סע"א ואילך.

שני" – שביהמ"ק השלישי יהי' גם בית משולש, שיהיו בו המעלות דבית ראשון ודבית שני בתכלית השלימות, וגילוי אלקות בדרגא הכי נעלית, וקביעות בעולם באופן נצחי, וחיבור שניהם יחדיו (שלישי).

וכיון שב' אופני הנחמה על בית ראשון ועל בית שני מרומזים בהכפל ד„נחמו נחמו“ (שב' התיבות שוות ממש) שהו"ע הבלי-גבול לאמיתתו (כנ"ל ס"ד) – יש לומר, שגם כפל הנחמה „על בית ראשון ועל בית שני“ (אופנים שונים בביהמ"ק) הוא באופן של בלי-גבול לאמיתתו, היינו, שענינו של ביהמ"ק השלישי הוא בלי-גבול, ומצד העדר ההגבלה יש בו השלימות דכל האופנים האפשריים⁴⁶, מצד העליון ומצד התחתון ומצד שניהם יחד, וכל א' מהם באופן של בלי-גבול.

ו. עפ"ז יש לבאר גם הקשר והשייכות ד„נחמו נחמו“ (נחמה בכפלים) לפרשת ואתחנן:

מהענינים העיקריים דפרשת ואתחנן – הכפל דעשרת הדברות, שאף שנאמרו בפרשת יתרו, חזרו ונכפלו בפרשת ואתחנן⁴⁷ כל פרטי הענינים

(46) להעיר גם מדברי המדרש (שבעה ע"ה 10)

שהכפל ד„נחמו נחמו“ כולל ריבוי ענינים – „נחמה עליונים נחמה תחתונים, נחמה חיים נחמה מתים, נחמה בעולם הזה נחמה לעולם הבא, נחמה על עשרת השבטים נחמה על שבט יהודה ובנימין“ (ראה גם סה"ש ה'תש"ב ח"ב ע' 606 ואילך).

(47) ולהעיר, שכל ספר דברים הוא „משנה

תורה“ (מגילה לא, ב. זח"ג רסא, ב. ועוד),

שכופל הענינים שנאמרו בד' הספרים.

דעשרת הדברות (הכוללים כל התורה כולה⁴⁸) – כפל שוה (בכללות⁴⁹).
וביאור הענין⁵⁰:

מהחילוקים שבין עשה"ד שבפרשת יתרו לעשה"ד שבפרשת ואתחנן – ע"ד ובדוגמת החילוק שבין לוחות ראשונות (שבנ"י היו בדרגת צדיקים) ולוחות שניות⁵¹ (שבנ"י היו בדרגת בעלי תשובה), שהרי עשה"ד שבפרשתנו באים בהמשך לווחלק (מ)דברי התוכחה דמשה לבנ"י, תוכן ענין התשובה, שקשורה עם לוחות שניות. ובסגנון אחר קצת: עשה"ד שבפרשת יתרו עיקרם מצד העליון, ועשה"ד שבפרשת ואתחנן עיקרם מצד התחתון⁵².

(48) ראה פרש"י משפטים כד, יב. תו"ש יתרו (כרך טז) ע' רג ואילך. וש"נ.
(49) מלבד שינויים אחדים, כמו "שמור" (בפרשתנו) במקום "זכור" (בפרשת יתרו) – ש"שניהם בדבור אחד ובתיבה אחת נאמרו ובשמיעה אחת נשמעו" (פרש"י פרשתנו ה, יב), וכן הוספה ד"ז תיבות ("ז"ז תיבות יתירות... מנין טוב" (בעה"ט שם, טז) – ד"ל, שמצד העדר ההגבלה המודגשת בכפל דעשה"ד ניתוסף שלימות ("טוב") גם בפרטי הענינים.
(50) בהבא לקמן – ראה גם לקו"ש ח"ט ע' 69 (לעיל ע' 98).

(51) ולהעיר מהדעות שהנוסח דעשה"ד שבפרשת יתרו ה" כתוב על לוחות ראשונות, והנוסח דעשה"ד שבפרשתנו ה" כתוב על לוחות שניות (פס"ו (לק"ט) תשא לד, א. פרשתנו ה, יב. וראה בארוכה תו"ש תשא (כרך כב) ע' קסא.
(52) ועפ"ז יש לבאר כמה מהשינויים בין פ' יתרו לפ' ואתחנן בכללות הסיפור דמעמד הר סיני:

בפרשת יתרו מודגשת בעיקר ההתגלות האלקית שבמעמד הר סיני (באופן שמבטלת מציאות התחתון) – "ויהי קולות וברקים וגו' וקול שופר חזק מאד ויחרד כל העם גו' והר סיני עשן כולו מפני אשר ירד עליו ה' באש גו' ויחרד

אבל, כיון שבפרשת ואתחנן לא נזכר כלל הענין דשבירת הלוחות ולוחות שניות (כי אם בפרשת עקב שלאח"ז⁵³, אף שמצד סדר הדברים מתאים יותר שפרטי הענינים דשבירת הלוחות יבואו בהמשך לכללות הסיפור דמעמד הר סיני עד לנתינת הלוחות שבפרשת ואתחנן, יש לומר, שהכפל דעשה"ד בפרשת ואתחנן מדגיש בעיקר הבליגבול דתורה⁵⁴.

כל ההר מאד" (יתרו יט, טז-יט), ובסיום הענין, "וכל העם רואים את הקולות וגו' וירא העם וינעו ויעמדו מרחוק" (כ, טו), ולא עוד אלא שכאשר אמרו למשה, "דבר אתה עמנו ונשמעה ואל ידבר עמנו אלקים פן נמות", השיב להם משה, "כי לבעבור נסות אתכם בא האלקים ובעבור תהי' יראתו על פניכם גו'" (שם, טז-יז), היינו, שרצונו של הקב"ה שתהי' התגלות אלקית שתפעל יראה וביטול.

ובפרשת ואתחנן מודגש בעיקר (תכליתה ומטרתה של ההתגלות האלקית באהקליטה במציאות התחתון – "אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלקים גו' מן השמים השמייעך את קולו גו' ועל הארץ הראך את אשו הגדולה ודבריו שמעת גו'" (פרשתנו ד, לה"ל), "פניס בפניס דיבר ה' עמכם" (ה, ד), ובסיום הענין, "את הדברים האלה דיבר ה' אל כל קהלם בהר מתוך האש הענין והערפל גו'" (שם, יט), וכשמעם את הקול מתוך החושך וההר בוער באש ותקרבון אלי גו' ותאמרו הן הראנו ה' אלקינו את כבודו וגו' ועתה למה נמות וגו' כי מי כל בשר אשר שמע קול אלקים חיים גו' קרב אתה ושמע וגו'", אזי "וישמע ה' את קול דבריכם דברכם אלי ויאמר ה' אלי שמעתיו גו' הטיבו כל אשר דברו" (שם, כ-כה).

(53) ט, ו ואילך.
(54) ועד"ז י"ל בנוגע להכפל ד"משנה תורה" שמורה על הבליגבול דתורה. ועפ"ז יומתק ש"משנה תורה" הוא ספר חמשי – "החמישית לפרעה", דאיתפריעו ואתגליין מיני כל נהרין" (זח"א רי, א. וראה לקו"ש ס"פ פינחס, בלי גבול.

הוא בשני ענינים, לא זו אף זו: לדעתם הם ראו בזה ענין של היפך הטוב המעורר לבכ"י – דעת ר"ע היא שלא זו בלבד שצריך להסתכל על הענין הטוב (קידוש ש"ש ושם ישראל בתכלית השלימות) שיצא מזה, אלא יתר על כן, שהעילוי והתועלת שיהי' עי"ז בהגאולה אינה כמו דבר המושג ע"י דבר שני (שאינו טוב), אלא זהו ענין אחד – "ציון שדה תחרש"; התורבן עצמו יש בו המעלה דחרישת השדה שהמשכה הוא וריעה וצמיחה.

וזהו הנחמה הכפולה: (א) המעלה וההידור שבעתיד, (ב) שהעילוי והנחמה נמצאים בהפעולה שבהווה.

וההכרח על זה הוא, "דכתיב ואעידה לי עדים נאמנים את אורי' כהן ואת זכרי' בן יברכי' כו' תלה הכתוב כו'"; הכתוב עצמו אומר, שהם אינם שני ענינים נפרדים, אלא הם ענין אחד – וכמו גדר העדות (עפ"י שני עדים – נעשית מציאות אחת ד"עדות"⁷⁴), נבואתו של זכרי' ונבואת אורי' הם עדות אחת⁷⁵.

משא"כ בסיפור הראשון שר"ע הי' "משחק" מצד הטעם, "מה לעוברי רצונו כך לעושי רצונו עאכו"כ", ה"ז רק

(74) להעיר מטוסה (ב, רע"ב. וש"נ) כל מקום שנאמר עד הרי כאן שנים כו'.

(75) וי"ל שזהו ע"ד מ"ש הרמב"ן לך (יב, ו). וראה לבוש דרקנטי לך שם. דרשות הר"ן דרוש ב' שהטעם שבכמה נבואות מצינו שהקב"ה ציוה לעשות פעולות גשמיות בכדי שהנבואה תתקיים בגשמיות. ועד"ז י"ל בנדוד, שכשראה "ציון שדה תחרש" הרי התחילה הנבואה להתקיים בגשמיות וא"כ, "ביוע שנבואתו של זכרי' מתקיימת".

לשיטת ר"ע, אבל התנאים האחרים נשארו בדעתם. ובפרט שבוה צריכים ללמוד ולראות את המעלה והטוב של דבר אחד ("עושי רצונו") מדבר שני ("עוברי רצונו") – ועל זה הוא לא הביא להם שום רא"י מפסוק כבסיפור השני (שממנו יודעים במכש"כ בנוגע לסיפור הראשון).

יד. עפ"ז יש לבאר את הטעם שבגמרא הוא מפרט את שמותיהם של כל התנאים, כי על ידי זה מובן הטעם והסיבה של חילוקי הדעות ביניהם: ר"ג הי' נשיא – ישראל (משבט יהודה); ראב"ע הי' כהן – דור עשירי לעזרא⁷⁶, ר"י הי' לוי (מן המשוררים)⁷⁷; ר"ע הי' בן גרים⁷⁸ –

ובפשטות, מי יכול לראות (ולפעול) בלעומת זה, בצד ההיפך, את ביטולו של הרע שבו אפילו כשהוא בתקפו ואת המעלה והתועלת בענין החורבן באופן של נחמה בכפלים – דוקא זה שבו עצמו הי' באופן כזה (ע"ד מה דאיתא בגמרא⁷⁹, שדוקא עובדי' התנבא על מפלת אדום, כי "עובדי' גר אדומי הי' והיינו דאמרי אינשי מני' ובי' אבא ניוזיל בי' נרגא"), משא"כ בן ישראל – הן כהן הן לוי והן ישראל – אינו יכול לראות את זה מעצמו, אצלו זהו חידוש.

ועד"ז הוא החילוק בין שיטותיהם בהלכה: מה מכריע, ההווה או העתיד; פרט בהמצוה או הידור בכללות המצוה:

(76) ברכות כז, ב.
(77) ערכין יא, ב. וראה ע"ד הנ"ל במפרשי המשניות מע"ש פ"ה מ"ט.
(78) סדר הדורות בערכו. וש"נ.
(79) סנהדרין לט, סע"ב.

חמתו, ע"י ששועלים הלכו מבית קה"ק (ויירושלים עיין גו'י).

אבל בהסיפור הראשון למרות שגם שם הי' "משחק" וגם בזה יש חידוש לגבי "כל דעביד רחמנא לטב עביד"

[אשר א] רק אומרים ויודעים שזהו "לטב", אבל לא יודעים, אין זה ניכר ונגלה מה הוא הטב, ב) זוהי רעה ש"לטב עביד", אבל גם אם כל הענין לא הי' מלכתחילה ג"כ הי' טב, כדוגמת המאורע שהי' עם ר"ע, שבאם לא הי' לו מלכתחילה חמור ותרנגול כו' ג"כ הי' ניצל, משא"כ בנדו"ד, "מה לעוברי רצונו כך לעושי רצונו עאכו"כ: א) הוא רואה את ה"כך", מהו התוכן של הטוב שבזה, ב) מתוספת תועלת ומעלה מזה, יותר ממה שהי' בלא"ה,

אבל אין זה באופן שזה עצמו הוא חלק והתחלה של הטובה.

יב. עד"ו הוא בשתי השאלות האחרות:

71 ראה הערה 49.

72 ויל"ע באיזה אופן הוא זה ד"ר"ע משחק בסנהדרין (קא, א) דפשיטא שזהו באופן נעלה מ"כל דעביד רחמנא לטב עביד" דהרי "ר"ע משחק . . שמח". ובפשוטו הרי"ז כסיפור הא' דכאן "ועכשיו שאני רואה רבי בצער אני שמח כו" (ראה פרשי" שם, ושכרו משתמר להבא לכך אני שמח). אבל י"ל שזהו מעין "כילה חמתו" בעוה"ו. או י"ל (וראה לקמן שם, נענה ר"ע ואמר חביבין יסורין כו") שהוא ע"ד אשר יאהב הוי' יוכיח (משלי ג, יב. וראה ברכות ה, א) וכהפי' שזהו חסדים מכוסים ונעלים מחסדים גלויים (ראה תניא פכ"ו. אנה"ק סי' יא). ולפי"ז הרי"ז כסיפור הב', אבל להעיר שבו לא מצינו שיאמר עקיבא ניתמתני. ראה לקמן בפנים. וראה שם לקמן. אמר להם סמכוני ואשמעה כו".

לפי ההסברה שהתוצאה שבעתיד, מכריעה את אופן פעולת המצוה שבהווה; וכמו כן לפי הסברה שההידור בכללות המצוה מכריע לגבי הפרט שבמצוה עצמה, הרי הטעם בזה (בכלל) הוא כי זה מכריע וגובר; כלומר, בהפעולה שבהווה ולגבי הפרט שבהמצוה זהו אכן חסרון, אלא שהמעלה שבעתיד, וההידור בכלל גוברים על החסרון ומכריעים אותו, שכן הוא (בכללות) בסיפור הא'.

אבל בנדו"ד בסיפור הב', הרי לדעת ר"ע אי"ז רק בגדר של מכריע, אלא שבפעולה שבהווה וכו', הוא רואה רק את המעלה שבעתיד, היינו שאת ההידור של קידוש שם שמים ושם ישראל שיצא מזה לעתיד, רואה ר"ע כאילו זה כבר התחיל בהפעולה שבהווה - במה שנראה כחסרון בקידוש השם ושם ישראל.

יג. וזהו הטעם שדוקא במאורע השני אמרו לו "עקיבא ניתמתנו עקיבא ניתמתנו" ולא במאורע הראשון: החידוש בפירוש הענין ד"שועל שיצא מבית קדשי הקדשים" לדעת ר"ע לגבי דעת שאר התנאים שהתחילו הן בוכין

73 וע"ד שיש להתמין לעשות המצוה באופן יותר משובח דאין בזה משום אין מעבירין - משא"כ במצות שונות - שו"ת חכ"צ סי' קו בסופו. וראה לשון אדה"ש שו"ע סי' צד ס"ה, ואין בזה משום אין מתמיצין את המצות וורוים מקדימין למצוה כיון שמתכוין כדי לקיים מצוה מן המובחר, והיינו שהמתנה גופא היא חלק מההכשרה וחיובות המצוה (משא"כ בשו"ע שם סכ"ה ס"ד, שמצוה מן המובחר שם היא לא במצוה זו עצמה, אלא להקדים מצוה תדירה. ולכן בזה אמרינן "אין משהין את המצוה" דתפלין. ואכ"מ.

וזהו השייכות דפרשת ואתחנן להכפל ההגאולה האמיתית והשלימה (התוכן ד"נחמו נחמו", נחמה בכפלים) - כיון שהבלי-גבול שבתורה לאמיתותו ובשלימותו יתגלה לעתיד לבוא ב"תורה" חדשה (שמאתי תצא"ם).

ובפרטיות יותר - שלעתיד לבוא יהיו ב' המעלות דלוחות ראשונות (מצד העליון), ודלוחות שניות (מצד התחתון), ודשניהם יחד [וי"ל שמרומז גם בדיוק הלשון "תורה חדשה" מאתי תצא" - "מאתי דייקא, מהקב"ה עצמו ו"מאתי" תצא" דייקא, ש"תצא" מן השמים" (מאתי) ותבוא למטה בארץ בהבנה והשגה דשכל האדם], אלא, שאין כאן התחלקות דאופנים שונים בתורה, כי אם, שמצד העדר ההגבלה ישנה השלימות בכל האופנים האפשריים (כנ"ל ס"ה).

וההסברה בזה - שכיבוש וחלוקת הארץ ע"י יהושע היא מצד התחתון, כמודגש באופן הכיבוש והחלוקה במשך ריבוי זמן, שבע שכבשו ושבע שחלקו, וגם לאח"ז (ואפילו לאחרי מות יהושע) נשאר חלקים מארץ ישראל שעדיין לא נכבשו, כמ"ש בהתחלת ספר שופטים "ויהי אחרי מות יהושע וישאלו בני

ויש לומר, שבאופן כזה יהי' גם ה"יחוד נפלא" (ש"השכל תופס את המושכל ומקיפו בשכלו כו' וגם השכל מלוכב במושכל"ם) בהלימוד ד"תורה חדשה מאתי תצא" - שלא תהי' ההתחלקות דב' אופנים, מלמעלה למטה (תען לשוני אמרתך"ם, שהאדם

55 ישעי' נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג.

56 ולהעיר, שהריבוי דתורה באופן ד"כפלים לתושי" ניתוסף בלוחות שניות (ראה שמו"ר רפמ"ו), אבל הריבוי באופן של בלי-גבול לאמיתותו ובשלימותו הוא ב"תורה חדשה" דלעתיד לבוא.

57 כלשון הכתוב בפרשתנו (ד, לו) "מן השמים השמייעך את קולו גו".

58 תניא פ"ה.

59 תהלים קיט, קעב.

60 ראה תדבאר רפי"ה. יל"ש איכה רמו תתרלד.

61 ראה אה"ת פרשתנו (ע' פז) שהטעם שלא נתקיימה בקשת משה הוא לפי "שמהירידות שנמשכו בגלות הארץ יהי' עלי' גדולה יותר" (וראה גם שם ע' ב'רכד).

62 כתובות כה, סע"א. ב"מ פט, א. זבחים קיח, ב. ועוד.

63 א, א-ג.

ישראל בה' לאמר מי יעלה לנו אל הכנעני להלחם בו ויאמר ה' יהודה יעלה גו' ויאמר יהודה לשמעון אחיו עלה אתי בגורלי ונלחמה בכנעני והלכתי גם אני אתך בגורלך" – כיון שביור התחתון הוא ע"י עבודה ממושכת הדורשת ריבוי זמן כו'⁶⁴.

ועוד ועיקר – שגם לאחר שלימות כיבוש וחלוקת הארץ בפעם הראשונה, גלו ישראל מארץ ישראל, ולא רק גלות בכל למשך שבעים שנה, אלא גם הגלויות שלאח"ז עד לגלות האחרון שנמשך קרוב לאלפיים שנה... שהכוונה בזה היא כדי לברר הניצוצות שבגלות (כמארז"ל⁶⁵ „לא הגלה הקב"ה את ישראל לבין האומות אלא כדי שיתוספו עליהם גרים", דקאי על ניצוצות הקדושה שמבררים בני בגלות⁶⁶), ובלשון הידוע לעשות מחוץ לארץ ארץ ישראל⁶⁷, ולאחרי וע"י „מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות⁶⁸ בבירור התחתון, נכנסים לארץ בגאולה האמיתית והשלימה, ואז תהי' הכניסה לארץ בתכלית השלימות בבי' המעלות (דמשה ודיהושע) גם יחד – וגאולה נצחית שאין אחרי גלות, וגם מצד התחתון.

ומזה מובן שבפרשת ואתחנן

64 להעיר מהמעלה ד"בעתה" לגבי „אחישה" בנוגע לשלימות עבודת הבירורים (ראה בארוכה שערי אורה שער הפורים ד"ה יביאו לבוש מלכות פצ"ד ואילך).

65 פסחים פז, ב.

66 ראה תוי"א בראשית ו, א. ר"פ לך לך. ובכ"מ.

67 ראה אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' תפה ואילך. סה"ש תנשא ח"ב ע' 695 ואילך.

68 תניא רפ"ז.

מודגשת מעלת הכניסה לארץ בתכלית השלימות (שלא היתה ע"י משה כדי שתהי' בה גם המעלה שע"י יהושע) – באופן של בלי-גבול „נחמו נחמו", „נחמה בכפלים"⁶⁹, כאמור, שמצד העדר ההגבלה ישנה השלימות בכל האופנים ובכל הענינים, ובפשטות – שהכניסה לארץ כיבוש וירושת הארץ היא תיכף ומיד⁷⁰ (שלימות בזמן),

69 להעיר, שהכניסה לארץ וירושת הארץ נכפלה בפרשתנו ריבוי פעמים: „יהושע . . ינחיל אותם את הארץ" (ג, כח), „ובאתם וירשתם את הארץ" (ד, א), „הארץ אשר אתם באים שמה לרשתה" (ד, ה), „בארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה" (ד, יד), „ואתם עוברים וירשתם את הארץ הטובה הזאת" (ד, כב), „להביאך לתת לך את ארצם נחלה" (ד, לח), „על האדמה אשר ה' אלקיך נותן לך" (ד, מז), „וירשו את ארצו ואת ארץ עוג וגו'" (ד, מז), „על האדמה אשר ה' אלקיך נותן לך" (ה, טז), „ועשו בארץ אשר אנכי נותן להם לרשתה" (ה, כח), „בארץ אשר תירשון" (ה, ל), „לעשות בארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה" (ו, א), „ארץ זבת חלב ודבש" (ו, ג), „והי' כי יביאך ה' אלקיך אל הארץ אשר נשבע לאבותיך גו'" (ו, יד), „ובאת וירשת את הארץ הטובה אשר נשבע ה' לאבותיך" (ו, יח), „למען הביא אותנו לתת לנו את הארץ אשר נשבע לאבותינו" (ו, כג), „כי יביאך ה' אלקיך את הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה" (ו, א) – י"ז (טוב פעמים!

70 ובלשון הכתוב בר"פ תבוא (בהמשך הפרשיות ד, שבע דנחמתא) – „כי תבוא אל הארץ גו' (ותיכף ומיד) וירשת וישבת בה" (ובודאי שאין צורך להמתין י"ד שנה לכיבוש וחלוקה), ועד שגם הבאת הביכורים (כהמשך הכתוב „ולקחת מראשית כל פרי האדמה") היא תיכף ומיד, כיון שיקויים היעוד „ונגש חורש בקוצר ודורך ענבים גו'" (עמוס ט, יג).

* וגם תפלת משה להכנס לארץ נכפלה ריבוי פעמים – תקט"ז תפלות.

אבל שיטת ר"ע היא, שההידור בכללות המצוה מכריע לגבי פרט בהמצוה – ולכן ההידור הנוסף שלאחר זמן בכללות ענין קידוש השם גובר על החסרון דעכשיו בעצם הענין של קידוש השם – ולכן הי' „משחק".

יא. זהו בכללות, בפרטיות יש צריכותא וחידוש בסיפור השני לגבי הראשון בכל ג' הפרטים הנ"ל: כל דעביד רחמנא לטב עביד; אם מתחשבים בהווה עם התוצאות שלעתידי; האם פרט בהמצוה מכריע לגבי ההידור בכללות המצוה.

זה שר"ע אומר „כל דעביד רחמנא לטב עביד", פירושו, שבהווה זוהי רעה, אלא שהמכוון מזה הוא לטב; וכמו שהוא בדוגמא שמובאת בגמרא⁶² בנוגע לר"ע עצמו: זה שהוא לן בלילה בשדה ולא בעיר, ואיבד את חמורו ותרנגולו והגר כבה – מזה יצא אח"כ טובה של הצלת הנפש; כלומר, המעשה עצמו הוא ענין של צער והיזק, אבל זה הי' לשם טובה⁶³.

– עפ"ז מובן איך זה מתאים עם הדין בגמרא⁶⁴, שכאשר קורה מאורע לא טוב, למרות שאח"כ תצא מזה טובה, „כגון שבא לו שטף על שדהו אע"פ שכשיעבור השטף היא טובה לו שהשקה שדהו"⁶⁵, צריך לברך ברוך דיין האמת, כי „השתא מיהא רעה היא"⁶⁶ –

62 ברכות ס, סע"ב.

63 ראה לקו"ש ח"ב ע' 394.

64 שם ס, א. רמב"ם הל' ברכות פ"י ה"ד.

טושו"ע או"ח סרכ"ב ס"ד.

65 לשון השו"ע שם.

66 כפרשי" ברכות שם „שמחבלת תבואה של

שנה זו". ולהעיר מרמב"ם שם „שאינ מברכין על העתיד להיות אלא על מה שאירע עתה".

67 וי"ל החילוק מברכת דיין האמת שאין מברכין על העתיד להיות כמ"ש בפיה"מ שם „לפי שהעתידות ההם אפשר שיהיו או שלא יהיו". ולכן אין מברכין כו'. משא"כ בנדו"ד.

68 דבהנ"ל „כל דעביד רחמנא כו"י הרי המדובר בעובדא אחת (רעה), שהיא בשביל ענין אחר (טוב). משא"כ בנדו"ד, „ציון שדה תחרש" שהיא התחלת פעולה שלאחרי" (וכמו בשדה כפשוטו שהיא התחלת הוריעה והצמיחה). וראה לקמן סי"ג ד"ה וההכרח. ועד"ז הוא החילוק בנוגע להשאלה הדווה ועתידי דלקמן סי"ב – ראה הערה 73.

69 בלקו"ש ח"ב שם נתבאר שהטעם מה ששיטת ר"ע היא „כל דעביד רחמנא לטב עביד" ולא כהנהגה דנחום איש גם זו – „גם זו לטובה" (תענית כא, א. סנהדרין קח, ב) שזה עצמו טוב, כי רע"ק הי' תלמידו דנחום איש גם זו, ולכן בדורו (שחושך הגלות נתגבר) אא"פ לראות בגילוי בכל ענין הטוב שבו, אבל זהו בנוגע להנהגה דכל אדם; וכל דעביד רחמנא, משא"כ בנדו"ד שהמדובר בדבר הנוגע לכללות עם ישראל; יסודי וכללי – גאולת ישראל והשכינה (וישיש ע"ז נבואה מפורשת כדלקמן בפנים) י"ל דאפשר לראות בגלוי הטוב שבו. (70 איכה ד, יא. איכ"ר שם.

מצוה שאפשר לקיימה בכל פרטי, אבל עיינו יחסר בכללות ההידור של המצוה, ולאידך, באם יקיימה בהידור יחסר פרט (שאינו לעיכובא) בהמצוה – מה מכריע: קיום המצוה בכל פרטי או ההידור בכללות המצוה.

[דוגמא לזה (ולא ממש) היא שאלת האחרונים⁵⁷ בברית מילה: באם יקיימו את המצוה בבוקר – לפי הכלל ד, וזריון מקדימין למצות – יהי חסר ב, ברב עם הדרת מלך; לאידך, באם ידחו את הברית לשעה יותר מאוחרת ביום, לא יהי זה באופן של זריון מקדימין, אבל עיינו יקיימו את ה, ברב עם הדרת מלך⁵⁸ – מה מכריע.

ועדו בכמה ענינים – כשעיי דחיית המצוה לאחז"ק יקיימו אותה בהידור ומן המובחר⁵⁹].

וגם בזה היא מחלוקתם⁶⁰: זה שישראל יקבלו שכר ע"ז שהם עושי

קידוש השם וחילול השם. משא"כ בהנ"ל שעיקר השאלה הוא בשתי מצות – ראה במקומות שצוינו בהערה הקודמת.

(57) בארוכה בשד"ח כללים מע"ז כלל א"ג. מע"ז פ' כלל לט. וראה אנציקלופדי תלמודית בערכו.

(58) דוריון מקדימין הוא פרט בעושה, בהמצוה (וישכם אברהם) ועד"ז בעשייתה בזריות (שממהרים לרוץ ולקרב ולזרוק – רש"י ד"ה אגב, פסחים סה, א). משא"כ, ברב עם אין כל שינוי בפרטי קריאת המגילה, בהמוהל והמילה. ועוד.

(59) ראה שם אם להמתין בברכת הלבנה עד מוצש"ק; להמתין בקיום ד' מינים עד שישיג ד' מינים מהודרים; להמתין עד שיוכל לעשות המצוה בהידור יותר. ועוד.

(60) בשד"ח מכריע דוריון מקדימין כו' דוחה הא דברוב עם כו' מש"ס דר"ה (לב, ב) – אבל ראה מ"ש מע"ז פ' שם, דהיינו משום דברב עם כו'

ובנוגע לכל הארץ כולה (שלימות במקום), לא רק ארץ שבע אומות, אלא גם ארץ קניי קניזי וקדמוני, ארץ עשר אומות, ובאופן ש, כל יושבי עלי"י⁷¹ (שלימות בנפש⁷², שכל בני"י⁷³) (כולל גם כל בני"י שבכל הדורות שלפנ"י⁷⁴) יושבים בכל ארץ ישראל כולה, באופן קבוע ונצחי לעד ולעולמי עולמים.

*

ה. בהאמור לעיל שבשבת נחמו מודגש הבלי-גבול (כפל) שבהגאולה האמיתית והשלימה, ניתוסף עילוי מיוחד בקביעות שנה זו – ששבת נחמו בא לאחרי ההכנה רבה דערב שבת (מי שטרחה⁷⁵ בערב שבת יאכל בשבת⁷⁶) שחל בחמשה עשר באב.

ובהקדם ביאור השייכות דחמשה עשר באב (ובפרט כשחל ביום הששי) לגאולה האמיתית והשלימה:

יום חמשה עשר בחודש – שבו

77) זח"א קנ, רע"א. ועוד. וראה שמו"ר פט"ו, כו.

78) ראה סוכה כט, א. ב"ר פ"ו, ג. אוה"ת בראשית ד, סע"ב ואילך. ועוד.

79) נוסח ברכת קידוש לבנה (סנהדרין מב, א).

80) סנהדרין צח, ב. ירושלמי ברכות פ"ב ה"ד. איכ"ר פ"א, נא.

81) ראה ירושלמי ר"ה פ"ג ה"ח ובקה"ע ופני משה שם.

82) ירושלמי ואיכ"ר שם. במדב"ר פ"ג, ה (בסופו).

83) ע"ד שמצינו בנוגע לקביעת היו"ט דחמשה עשר באב על שכלו מתי מדבר, אף שביטול הגזירה הי' כבר בתשעה באב (תענית ל, סע"ב ובפרש"י יתוס' – מאיכ"ר פתיחתא לג).

84) יל"ש ירמ"י בתחלתו (רמו רנט).

85) שהמליך את הקב"ה על כל העולם בהכרותו, ה' מלך גאות לבש" (תהלים צג, א – שירו של יום הששי), ובאמרו לכל הנבראים "בואו ונשתחוהו ונכרעה בברכה לפני ה' עושנו" (שם צה, ו – כמ"ש בקבלת שבת) – שתכלית

71) ערכין לב, סע"ב. רמב"ם ה"י שמיטה ויובל פ"י ה"ח.

72) שלימות (בלי גבול) בעולם שנה נפש – ר"ת עשן, ומתחיל מהשלימות (בלי גבול) דתורה (תורה חדשה מאתי תצא) – כמ"ש במתן תורה "והר סיני עשן כולו" (יתרו יט, יח), שרומז שע"י התורה נעשית שלימות ב, עשן, עולם שנה נפש (ראה אוה"ת יתרו ע' תתטז ואילך).

73) כולל גם שבת לוי – עתידה ארץ ישראל שתחלק לשלשה עשר שבטים" (ב"ב קכב, א).

74) שבוה מודגשת השלימות ד, כל יושבי"י" גם לגבי המעמד ומצב ד, כל יושבי עלי"י" בזמן הבית.

75) טרח" דייקא – לא רק הכנה סתם, אלא הכנה רבה, כי מצד גודל החשיבות דשבת יש צורך בהכנה רבה דוקא (ראה ביצה ב, ב ובפרש"י ובכ"מ).

76) ע"ז ג, סע"א.

„כדי שיכנס (ימצא הכל מוכן) לסעודה מיד”⁸⁶ – שרומז על אלף הששי שבו הכל מוכן לסעודה⁸⁷ דליתן ושוור הבר⁸⁸ ב”יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים”⁸⁹.

ויש לומר, שבענינים אלו (חמשה עשר בחודש, חמשה עשר באב, וקביעותו (ביום הששי) מודגש הבל”ג גבול (כפל) שבהגאולה האמיתית והשלימה שמתבטא בהשלימות האמיתית דכל הענינים גם יחד:

בהענין ד”קיימא סיהרא באשלמותא” (חמשה עשר בחודש) – ששלימות הלבנה היא ע”ז שמקבלת אור השמש בשלימות, ועד לתכלית השלימות דחיבור ב’ המעלות דשמא וסיהרא לעתיד לבוא, כמ”ש⁹⁰ „והי’ אור הלבנה כאור החמה גו”⁹¹.

השלימות דהתגלות מלכותו של הקב”ה בעולם תהי’ בגאולה האמיתית והשלימה.
86 סנהדרין לה, א ובפרש”י.
87 להעיר ממאור”ל „הכל מתוקן לסעודה” (אבות פ”ג מט”ז – שלומדים בשבת זה).
88 ראה ב”ב עה, א. ויק”ר פ”ג, ג. ועוד.
89 תמיד בסופה.
90 ישע”ל, לו, כו.

91 ויש לקשר זה עם ענין הכפל: כפל האותיות שרומזות על גאולה – שאותיות כפולות הם בחי’ יחוד אתון דוכרין עם אתון נוקבין, שהו”ע יחוד קוב”ה ושכינתו, יחוד סוכ”ע וממכ”ע, שעיי”ז נעשית הגאולה רד”ה לך לך תר”ל. וראה גם סד”ה נחמו עת”ר; והכפל ד”נחמו נחמו” – שהו”ע חיבור סובב וממלא, מקיף ופנימי (סד”ה נחמו עת”ר*. תער”ב**).

* ושם: „וזהו והי’ אור הלבנה כאור החמה כו”.

** ושם: „לעתידי יהי’ המקיף בבחי’ פנימי ממש . . . וזהו נחמו נחמו עמי, נחמו אתם נביאי

שחורשים יותר את השדה, כך טובה יותר הזריעה ולאחרי זה הצמיחה. ועד”ו בעניננו: חורבן ביהמ”ק הוא בדוגמת החרישה, שדוקא על ידה (וממנה) בא היתרון בצמיחת הגאולה, ולכן, כאשר ר”ע ראה שהחורבן (החרישה) הגיע עד תכליתו: עד למקום קדה”ק⁵¹, הי’ זה אצלו הוכחה שגם הגאולה (הצמיחה) תהי’ בתכלית העילוי⁵².

ט. עפ”ז יש לבאר את חילוקי הדיעות במחלוקת ר”ע עם התנאים האחרים. שהן תלויות בשאלה כללית שמצינו בכמה מצות:

האם צריכים להתחשב (ולפי זה להכריע) בהווה עם מצוה וחיוב שיבואו בעתיד, ע”ד הדוגמא⁵³; חולה שלדעת הרופאים באם יתענה בצום גדלי’ עיי”ז לא יוכל להתענות ביוהכ”פ – האם הוא יכול (וצריך) להתענות בצום גדלי’ שהוא חיוב מדברי קבלה⁵⁴, למרות שעיי”ז לא יוכל לקיים בעתיד את החיוב מדאורייתא – להתענות ביוהכ”פ; או שאסור לו להתענות בצום גדלי’ כדי שיוכל להתענות ביוהכ”פ⁵⁵.

51 ראה זח”ג (רצו, ב) דקד”ק נק’ „ציון”.
52 ראה גם לקו”ש ח”ו ע’ 167 הערה 34 באופן אחר קצת.

53 ולא ממש כי בזה י”ל שתלוי באין מעבירין על המצות וכיו”ב (ראה הנסמך בהערה 55).

54 כ”כ בשד”ח שבהערה הבאה. ויל”ע בזה שהרי אפילו בנוגע לת”ב בזה”ו יש שכתבו שאינו אלא מדברנו ולא מדברי קבלה (פנ”י פסחים נד, ב. טו”א מגילה ה, ב).

55 ראה בארוכה שד”ח אסיפת דינים מע’ יוהכ”פ ס”א סק”י. ושם גם הדוגמא דמפליג ג”י לפני השבת (ראה ב’ הדיעות בשו”ע אדה”ו סי’ רמח סי”ג). פרש”י סוכה כה, ב ד”ה שחל שביעי

וי”ל שזוהי ג”כ ההסברה במחלוקת ר”ע והתנאים האחרים בנוגע לחילול ש”ש ושם ישראל בהווה, שזוהי יצא לאחור זמן עילוי גדול לישראל וקידוש ש”ש גדול יותר: ר”ג וראב”ע ור”י ס”ל, דמאחר שבהווה זהו חילול השם גדול הרי מה שיצא מזה לאחר זמן אינו מכריע, אלא מתחשבים עם המצב שבהווה – כיון שבהווה זהו היפך קידוש ש”ש וקידוש שם ישראל הרי זה רע כל כך עד שזה מביא לידי בכי’.

ר”ע סובר, שגם בהווה מכריעה התוצאה שבעתיד – ולכן ס”ל לר”ע כאן שכיון שמהחילול השם וחילול שם ישראל שבהווה יצא מזה אח”כ עילוי ויתרון בקידוש השם וקידוש שם ישראל, בהגאולה העתידה, הרי זה הכריע אצלו במצבו בהווה, עד כדי כך שהי’ „משחק”.

יוד. וי”ל שמחלוקתם תלויה גם בשאלה כללית נוספת, ששייכת יותר לתוכן דידן:

שמטמאין למת אף שעיי”ז לא יוכלו לעשות הפסח. ועוד. וראה שו”ע אדה”ו או”ח סרע”א ס”ד ובקו”א שם. שו”ת הצ”צ מילואים סי”א. יוד”ס צ”ב. וראה לקו”ש חט”ו ס”ע 453 ואילך. חט”ו ע’ 398 ואילך.

ולכן הובאו דוגמאות הנ”ל דוקא, כי בדברים שחייבם נתחדש בזמן שלאח”ו י”ל (דלא כנ”ל הערה 53) דאין בזה משום אין מעבירין, ראה שד”ח שם.

ולהעיר דשאלה הנ”ל י”ל גם באופן אחר קצת: אם מצות הנהגות בזמנים מיוחדים החיוב שלהם הוא רק בשעת זמן המצוה או שכל הזמן עליו החיוב שיעשה המצוה בזמנה (ראה לקח טוב – להר”י ענגל – כלל ו’ אות ג’). ועוד. לקו”ש חל”ב ע’ 30-29 והערה 33. חל”ע ע’ 65 ואילך ובהערות שם).

56 ועוד: בנדו”ד י”ל דהוי גדר מצוה אחת,

מפעם אחת בשנה, יום כיפור ובואת (דוקא) יבוא גוי', גם הוא נחשב כזר כל ימי השנה כו'⁴² - ו"עכשו שועלים הלכו בו"?!

היינו, שנקודת טענתם היתה: אמנם נגזר שביהמ"ק יחרב וישראל יגלו - אבל מפני מה זהו תוך חילול השם כזה וחילול שם ישראל? (א מלכות רומי הרי איננה צריכה להשאר, בטח והשקט" גם לאחרי שביהמ"ק כבר נחרב; ב) הרי נבואת החורבן, "ציון שדה תחרש" היתה יכולה להתקיים בשאר חלקי ביהמ"ק ולא דוקא במקום קדה"ק, מקום שבו אפילו בנוגע ליהודי הכי קדוש נאמר הצייוי, "והזר הקרב יומת"⁴³.

ה. ועל זה ענה להם ר"ע: "ומה לעוברי רצונו כך לעושי רצונו על אחת כמה וכמה": אמנם כן הוא, שעיי"ז שרומי בטח והשקט בעת שבית אלקינו שרוף באש ה"ז חילול ש"ש ושם ישראל; אבל עיי"ז יהיו אח"כ גם השכר והטובה ביתר שאת, שהרי "ומה לעוברי רצונו כך לעושי רצונו עאכ"ו", כלומר, ר"ע ראה גם בהצלחתה של רומי ואפילו בחילול ש"ש וש"י את הטוב המסובב עיי"ז.

ועד"ז בסיפור השני: מאחר שנבואת החורבן התקיימה במידה הכי מלאה, עד ששועל יוצא מבית קדה"ק, ה"ז גופא הוכחה, שנבואת הגאולה של זכרי' תתקיים באופן הכי נעלה. לא ה' אצלו שום ספק ח"ו שהנבואה תתקיים; הספק ה' רק בנוגע לאופן הקיום - אם יהי בתכלית העילוי או לא"⁴⁴ ע"ד שמצינו בכו"כ יעודי התורה.

ועד"ב, שדה תחרש" יכולה להיות הצמיחה שעיי"ז, "ואספת דגנך"⁴⁵, יתירה מזו - "מאה שערים"⁴⁶, יתירה מזו - "חטים ככליות"⁴⁷ יתירה מזו - כמו שיהי רק לעת"ל ונגש חורש בקוצר"⁴⁸. ור"ע ראה ע"י אופן הקיום של נבואת החורבן (של אורי') שגם קיום הנבואה של הגאולה יהי באופן הכי נעלה.

עפ"ז מובן הטעם שהוא מביא כאן דוקא את הנבואה, "ציון שדה תחרש"⁴⁹: הענין דחרישת שדה אינו כדי לקלקל את השדה, אלא אדרבה, החרישה היא דבר המוכרח כדי שהשדה תבוא לשלימותה - ונתנה הארץ יבולה, עיי"ז הצמיחה לאחמ"כ היא כדבעי⁵⁰; וככל

(44) ראה ענף יוסף לע"י ד"ה הייתי מתירא.

(45) עקב יא, יד.

(46) תולדות כו, יד.

(47) תוי"כ בחוקותי כו, ד. תענית כג, א. ועוד.

(48) עמוס ט, יז. ראה יל"ש עה"פ עמוס בסופו. תענית ה, א. רש"י ב"ב טו, סע"ב.

(49) להעיר שבגמרא (וכן בדק"ס) הובא רק

"לכן בגללכם ציון שדה תחרש", אבל בע"י ספרי

וילקוט הובא גם המשך הכתוב וירושלים עיין

תהי' והר הבית לבמות יער. ובאיכ"ר הובא הכי

בירמי' (כו, יח) כה אמר ה' גוי' וירושלים עיים

תהי'.

(50) ראה חדא"ג מהרש"א שבת קלט, א.

והגלות משך זמן, ועד למשך זמן הכי ארוך - שהכוונה בזה היא שתהי' שלימות הגאולה מצד העליון ומצד התחתון, ומצד שניהם יחד.

ובהענין דהכל מוכן לסעודה - ששלימות הסעודה ד"יום שכולו שבת" (ע"י ההכנה ביום הששי) בכל פרטי הענינים היא מצד השלימות דבלי גבול, כמודגש בם בהכפל ד"טוב"⁹⁷ ביום הששי⁹⁸.

ט. ויש להוסיף, שהענין דבלי-גבול מודגש גם בעבודת האדם החל מחמשה עשר באב - ד"מכאן"⁹⁹ ואילך דמוסיף יוסיף", "מחמשה עשר באב ואילך דמוסיף לילות על הימים לעסוק בתורה יוסיף חיים על חיינו":

כיון ש"כל ישראל בחזקת כשרות"¹⁰⁰, ומקיימים מצות תלמוד תורה ע"י קביעת עתים לתורה, כדת הניתנה לכל אחד ואחד בהלכות תלמוד תורה"¹⁰¹, מובן, שעיקר ושלימות הענין דהוספה בלימוד התורה הוא באופן שלמעלה ממדידה והגבלה,

ובלשון הכתוב בפרשת השבוע¹⁰² - "בכל מאדך", "מאד שלך", שקשור עם "מאד" (בלי גבול) האמיתי¹⁰³,

וזהו ההכנה להוספה בתורה לאמיתתה ובשלימותה באופן של בלי

(97) ובפרט שבפעם השני' נאמר "טוב מאד", ש"מאד" הוא בלי גבול.

(98) נוסף לכך ש"ששי" הוא הכפל ד"שלישי", שענינו חיבור עליון ותחתון.

(99) תענית בסופה ובפרש"י.

(100) רמב"ם הל' קידוה"ח פ"ב ה"ב.

(101) תניא פל"ד.

(102) ו, ה.

(103) ראה תו"א מקץ לט, ג ואילך. ובכ"מ.

גבול ממש - "תורה חדשה מאתי תצא" (כנ"ל ס"ו).

ועיי"ז נעשית השלימות ד"יוסיף חיים על חיינו" באופן שלמעלה ממדידה והגבלה - חיים נצחיים.

י. והדגשה יתירה בכהנ"ל - בשבת נחמו שלמחרת חמשה עשר באב דשנת ה'תנש"א: דובר כמ"פ בתקופה האחרונה שלפי כל הסימנים נמצאים אנו ב"שנה שמלך המשיח יתגלה בו"¹⁰⁴ (נוסף על החשבון דערב שבת לאחר חצות שמתחיל בשנת ה'תנש"א¹⁰⁵) - כמרומז בהר"ת (שנתפשת בכל ישראל), ה"י תהא שנת נפלאות אראנו", ובפרט שבמשך השנה ראו בפועל (ויראו עוד) כו"כ מאורעות שהם "נפלאות", ויתירה מזה, שכל א' מהם הוא באופן של "פלא" גם ביחס לה"פלא" שלפניו, פלא לגבי פלא שמעורר התפעלות חדשה¹⁰⁶.

- כולל גם ה"פלא" שמתרחש בימים אלו ממש: כינוס אנ"ש והשלוחים שיחיו במדינת רוסיא, שהתכנסו מכו"כ מקומות (גם משאר מדינות שבעולם) בעירייה ליובאוויטש, כולל גם כדי להשתטח על ציוני קודש של רבותינו נשיאינו ששם מנוחתם

(104) יל"ש ישע"י רמז תצט.

(105) ראה סה"ש ה'תשי"ג ח"א ע' 254. וש"נ

(106) וע"ד שמצינו במ"ת ש"על כל דיבור

פרחה נשמתן" (שבת פח, ב), שכיון שהדיבור

השני הביא לכלות הנפש מחדש, עכצ"ל, שנתגלה

בו גילוי נעלה יותר מהדיבור שלפניו; וביחד עם

זה, גם הגילוי היותר נעלה נמשך ונקלט

כפנימיות, עיי"ז ש"החזירה להם הקב"ה להן בטל

שעתיד להחיות בו את המתים" (שבת שם. תניא

ספ"ל ו'), כח הבלי גבול.

כבוד, וגם על הציון הק' של אמו"ר ז"ל (שיום ההילולא שלו, עשרים באב, מתברך מיום הש"ק זה), ונוסף לזה, מתכנסים בעיר הבירה דכל המדינה, מאסקווא¹⁰⁷ כדי להתייעץ ולהתדבר יחדיו ("איש את רעהו יעזורו"¹⁰⁸, מתוך אהבה ואחדות, "כאיש אחד בלב אחד"¹⁰⁹) ולקבל החלטות טובות להוסיף ביתר שאר וביתר עוז בהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה בכל המדינה ובכל העולם כולו, ויה"ר שיהי' הכינוס בהצלחה רבה ומופלגה, ובאופן של הוספה כפולה ומכופלת, "דמוסיף יוסיף", ועד להוספה שלמעלה ממדידה והגבלה - שמאורע זה הו"ע של "נפלאות", שאותה מדינה שלחמה נגד פעולותיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (ועד"ז בנוגע לפעולותיו של בעל ההילולא דעשרים באב) בהפצת התורה והמעיינות חוצה, מארחת ומכבדת את תלמידיו ושלוחיו וההולכים בדרכיו ואורחותיו בהפצת התורה והמעיינות חוצה -

ש"נפלאות" אלו (שכבר ראו בפועל) מעוררים ומדגישים שתיכף ומיד רואים הפלא הכי גדול - גאולה האמיתית והשלימה עלי' נאמרו¹¹⁰ "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו

ש"נפלאות" אלו (שכבר ראו בפועל) מעוררים ומדגישים שתיכף ומיד רואים הפלא הכי גדול - גאולה האמיתית והשלימה עלי' נאמרו¹¹⁰ "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו

107) להעיר, שהמאמר וידעת היום (שמתחיל בפסוק בפרשת ואתחנן) תרנ"ז - א' המאמרים הקבועים של כ"ק אדנ"ע שהי' חוזר עליו מפעם לפעם ביהוד בשביל לטהר אויר העולם ("היום יום" כח תמוז. ובכ"מ) - נקרא בשם "וידעת מאסקווא".

108) ישע"י מא, ו.
109) פרש"י יתרו יט, ב.
110) מיכה ז, טו.

עצם ההליכה שלהם לרומי³³, לבטל את הגזירות על ישראל³⁴, הוא מחמת תוקף הגלות].

ועד"ז בסיפור השני: הבכ"י שלהם לא היתה על עצם החורבן - ובפרט שעל החורבן הרי מפורש (שורק) "קרעו בגדיהם" עוד לפני כן³⁵ - אלא סיבת הבכ"י היתה, "כיון . . . ראו שועל כו' התחילו הן בוכין".

לכן שאלם ר"ע, "מפני מה אתם בוכים" - מה נתחדש אצלם עכשיו, שמפני זה, "התחילו הן בוכין"³⁶.

ז. תשובתם לר"ע, "הללו כושיים כו' יושבין בטח והשקט ואנו בית הדום רגלי אלקיננו שרוף באש" - פירושו: עצם הענין שמלכות רומי היא במצב של "בטח והשקט" בעניני גשמיות העולם לא תפס אצלם מקום עד לבכ"י; אדרבה: מה שמלכות רומי היא בתוקף ובטח הוא לטובת ישראל, שכן

33) בגמרא לפנינו, "מהלכין בדרך", אבל בספרי ובאיכ"ר, נכנסים לרומי", וכ"ה בפשטות הכוונה בגמרא.
34) דאל"כ איך יצאו מא"י לחו"ל, ובפרט שראבי"ע הי' כהן וחול' גזרו עלי' טומאה (שבת יד, ב ואילך. וש"נ. וראה תוד"ה ארץ - גזיר נד, ב. ועוד).

35) דמשמע דכ"ה שהגיעו להר הצופים" קרעו על המקדש. ראה בהמצויין בצפע"נ כאן, וראה שם מפרש"י ברכות מט, ב. פסחים מט, א (צופים מקום שיכול לראות בהמ"ק). ברכות סא, ב. תוס' ברכות מט, ב. וראה שו"ע אדה"ז מהדו"ק סי' ג סי"א. שית יצחק כאן.

ולהעיר שבספרי וילקוט ואיכ"ר הל' "הגיעו לצופים" (וראה דק"ס כאן), כל' רש"י ותוס' בהנ"ל. ואכ"מ.

36) וראה חד"א ג כאן.

"והלכנון באדיר יפול"³⁷; כי היות ש"הכל לפי המבייש והמתבייש"³⁸ הרי הבושה היא קטנה בהרבה כשהנפילה של ה"לכנון" (ביהמ"ק) היא דוקא ע"י מלכות אדירה.

(ובזה יומתק, מה שבתשובתם הם לא התחילו והדגישו, שמלכות רומי החריבה את ביהמ"ק ובכ"ז היא בתוקף ("בטח והשקט") - כי, אדרבה, זהו לטובת ישראל, כאשר זה מיקל את רגש הבושה וכו', כנ"ל).

טענתם היתה: זה שרומי³⁹ היא במצב של "בטח והשקט" בו בזמן ש"אנו בית הדום רגלי אלקיננו שרוף באש" הוא חילול ש"ש (נוסף על חילול שם ישראל)⁴⁰. יתר על כן: כיון שכל תוקפה כו' של רומי הוא רק בכדי שיקויים "והלכנון באדיר יפול" - א"כ למה רומי היא עדיין "אדיר" ו"בטח והשקט" גם עכשיו כאשר הביהמ"ק הוא כבר (מלפני כן) שרוף?

עד"ז הוא גם במאורע השני: כשראו "שועל שיצא מבית קדשי הקדשים" הם ראו בזה חילול ש"ש ושם ישראל - ש"מקום שכתוב בו וחזר הקרב יומת", שאסור לכל יהודי אפילו להתקרב לשם, עד שאפילו כה"ג (הקדשה קי' שבישראל) אסור לו ליכנס לשם (חוץ

37) ישע"י יו"ד, לד.
38) ב"ק רפ"ח.
39) משתחווים לעצבים ומקטרים לעבודת כוכבים, ע"ז - שנאמר גם לבן נח.
40) ראה עין יוסף לע"י.
41) ראה דה"י א כג, יג. וראה אמור (כא, י"ט). והכהן הגדול מאתי גוי' כי אני הי' מקדשו". ובתו"כ שם.

(א) הצריכותא של כל הג' - מהו החידוש בשיטת ר"ע ב' סיפורים אלו וב"לומר כל דעביד רחמנא לטב עביד".

(ב) „לעולם יהא אדם רגיל לומר כל דעביד רחמנא לטב עביד" הוא כלל שלא מצינו בו מחלוקת וכך נפסק בשו"ע³¹ - ובמילא אינו מסתבר שהתנאים ר"ג וראב"ע ור"י יחלקו ע"ז³²; וביותר - שאפילו במאורע השני שהם אמרו „עקיבא ניהמתנו" אין הכרח שהם חזרו בהם מדעתם.

(ג) לפי הנ"ל הי' לו לר"ע לומר בתשובתו את נקודת שיטתו, „כל דעביד רחמנא לטב עביד" (ולאח"ז (באם זהו מוכרח) את הראי' הפרטית).

ו. ויובן זה בהקדים הביאור בגמרא בפשטות.

הטעם לתמיהת ר"ע „מפני מה אתם בוכים" הוא - מאחר שהתחילו לבכות רק כאשר „שמעו קול המונה של רומי וכו'", ולא לפני כן, מזה מוכח שבכיתתם היא לא מפני עצם הידיעה שרומי היא בתוקף, שהרי את זה ידעו עוד לפני שיצאו „בדרך" [יתירה מזו:

31) טושו"ע או"ח סו"ס ר"ל.

32) וגם נשנית שם „משום רבי מאיר". אבל להעיר שהרמב"ם לא הביאו בהלכות ברכות. ובפ"י המשניות ברכות שם (נד, א) מפרש זה „וכמו שהיו אומרים החכמים רוב דבריהם כל מה דעביד מן שמיא לטב כו" (בחיוב אדם לברך על הרעה וי"ל דמקורו מזה שבגמרא הובא זה כהמשך להנ"ל). [אבל בטושו"ע הוא ענין בפ"ע „דין קצת ברכות פרטיות" (הכותרת בשו"ע)]. ועפ"ז אולי נרמז בלשונו בהלכות ברכות פ"י ה"ג „שאפילו בעת שיציר לו יודה וישבח בשמחה". משא"כ בטושו"ע ס"י רכב ס"ג. ודוחק. וראה לישן הרמב"ם ספ"י שם. ואכ"מ.

המהרש"א²⁷ מבאר בזה (קושיא ז' ות'): „כפלו הדברים ע"ש שני המעשים שזכר". אבל גם תירוץ זה דורש הסברה: הרי „שני המעשים" היו בהפסק זמן ומקום²⁸ - המעשה הראשון הי' כשהיו „מהלכין בדרך" בהתקרבם לרומי, והשני - „שוב" כש"היו עולין לירושלים" - א"כ איך אפשר לצרפם בחדא מחתא במענה אחד?

ד. בפשטות אפשר להסביר, שבשני המאורעות רואים את הנקודה המשותפת שבשיטת ר"ג וראב"ע ור"י מצד אחד ור"ע מצד השני: ר"ג וראב"ע ור"י ראו בכל מאורע את הענין הלא טוב שבוה - ור"ע ראה גם בהם את (התכלית והתוכן הטוב - ור"ע אויל בזה לשיטתו כמו שאומר במק"א²⁹ „לעולם יהא אדם רגיל לומר כל דעביד רחמנא לטב עביד", וכמסופר בגמרא שם שכך היתה הנהגתו בפועל³⁰).

ולפי זה אפשר לבאר הטעם שהגמרא מביאה את ב' המאורעות בהמשך אחד, למרות שהם היו במקומות וזמנים שונים כנ"ל: זהו לא רק מפני ששני המאורעות אירעו עם אותם תנאים, אלא מפני שבב' המאורעות מצינו אותה הנקודה בשיטת ר"ע - לראות בהווה בכל דבר את התועלת והטוב היוצא מזה לאתר זמן.

ה. אבל לפי זה צריך להביין:

- (27) וכ"ה בעיקדה ריש פרשתנו (שער פ"ח).
 (28) וכהלשון „שוב פעם אחת" (ועד"ז בספרי וילקוט). ובאיכ"ר „פעם אחרת".
 (29) ברכות ס, סע"ב.
 (30) ועפ"ז י"ל לכאורה שהו גם לשיטתו בסנהדרין שם דר"ע משחק.

עד שהקב"ה מבטיחה ש„שבו בנים לגבולם"¹¹⁹, ועכ"פ בחודש תמוז, חודש הגאולה - נמצאים כבר בחודש החמישי, בחי' „החמישית לפרעה", „דאתפריעו ואתגליין מיני' כל נהורין"¹²⁰, חודש מנחם-אב שמזלו ארי' (כנ"ל ס"ח),

ובחודש זה עצמו - בשבת נחמו, שבו מתחילה ה„נחמה בכפלים" (כפלים לתושי"י¹²¹) ד„שבע דנחמתא", ובחציו השני של החודש, שבו מתחילה ההכנה¹²² לחודש שלאח"ז, חודש אלול, חודש האחרון דשנת „נפלאות אראנו"¹²³ -

הרי בודאי ובודאי שצריכה להיות הגאולה האמיתית והשלימה, „כימי

119) שם, טו.

120) ראה לעיל הערה 54.

121) להעיר ש„לתושי"ה" בגימטריא תנש"א.
 122) ויתירה מזה - כידוע ש„ארי" (מזלו של חודש מנחם-אב) ר"ת אלול ר"ה יוהכ"פ הו"ש"ר (של"ה ריש מס' ר"ה (ריג, א). ועוד), שכולל (נוסף על ההכנה) גם חודש אלול, וגם חודש תשרי, עד ועד בכלל הו"ש"ר.

123) וגם חודש ההכנה לשנה הבאה - ה'תשנ"ב, ר"ת הי' תהא שנת נפלאות בכל*, היינו, שה„נפלאות" אינם רק בענינים פרטיים, אלא „נפלאות בכל", באופן של בלי גבול (ומצד העדר ההגבלה ישנם גם כל הענינים הפרטיים), ועד וג"ז עיקר, לא רק „נפלאות אראנו" (נ"א) בלשון עתיד, אלא גם „נפלאות בעינינו" (נ"ב), כלשון הכתוב (תהלים קיח, כג) „מאת ה' היתה זאת היא נפלאות בעינינו", שמהללים להקב"ה על נפלאות הגאולה** שכבר היו בפועל (בשנת נפלאות אראנו).

(*) ולהעיר ש„ככל" בגימטריא נ"ב.

** „נפלאות היא בעינינו ולא נוכל לדעת א"ן היתה גאולה שלימה כ"כ מה שלא יורה עליו הטבע" (מצו"ד עה"פ).

וא. ובנוגע לפועל:
 *

כיון שנמצאים על סף הגאולה האמיתית והשלימה שבה יהיו כל הענינים באופן של בלי גבול - צריכה להיות ה„טעימה" (בערב שבת, ש„טוב לטעום מכל תבשיל ותבשיל"¹²⁴) מהבלי גבול דהגאולה, ע"י ההוספה בעניני התומ"צ באופן שלמעלה ממדידה והגבלה.

ובפרטיות יותר - הוספה בלימוד התורה („מוסיף לילות על הימים לעסוק בתורה"), הן נגלה דתורה והן פנימיות התורה, כולל לימוד עין יעקב, אגדה שבתורה, ש„רוב סודות התורה גנוזין בה"¹²⁵, ועוד ועיקר, לימוד פנימיות התורה, כדברי האריז"ל (שיום ההילולא שלו בחמשה מנ"א) ש„בדורות אלו האחרונים מותר ומצוה לגלות זאת החכמה"¹²⁶, ובמיוחד לאחרי שנתבארה בתורת החסידות באופן ששייך להבנה והשגה דכאו"א מישראל,

והדגשה מיוחדת על ההוספה בלימוד התורה בעניני הגאולה - הן בנגלה דתורה, ובפרט בספרו של הרמב"ם¹²⁷ שכולל גם ההלכות ששייכות לזמן

124) שו"ע אדה"ז או"ח סו"ס רנ.

125) תניא אגה"ק סכ"ג.

126) שם סכ"ו (קמב, ב).

127) נוסף על לימוד השיעורים היומיים (וראה גם הערה הבאה, ולעיל הערה 95).

הגאולה, כמו הלכות בית הבחירה (שלמדום זה עתה בימי בין המצרים), וכן הלכות מלכים ומלחמותיהם ומלך המשיח¹²⁸, והן בפנימיות התורה, לכך שכללות הלימוד דפנימיות התורה מקרב את הגאולה, "בהאי חיבורא דילך (תורתו של רשב"י) . . יפקון בי' מן גלותא ברחמי¹²⁹, יש עילוי מיוחד בלימוד החלקים דפנימיות התורה שמבארים עניני הגאולה.

ומה טוב – שלימוד זה יהי באופן ד"עשרה (ציבור) שיושבים (בהתיישבות וקביעות) ועוסקים (באופן של "עסק") בתורה¹³⁰, כהוראה ד"דבר משנה" שלומדים בפרקי אבות דשבת זה – פרק שלישי, שגם רומז לגאולה השלישית וביהמ"ק השלישי, שעל ידם נעשית הנחמה בכפלים על בית ראשון ובית שני.

יב. ויש להוסיף לימוד והוראה בשייכות לענין הגאולה גם מהתחלת פרק שלישי – "הסתכל בשלשה דברים":

"שלשה דברים" (סתם) – יש לומר, שגם רומז לגאולה השלישית וביהמ"ק השלישי, גאולה משולשת וביהמ"ק משולש, שכולל ב' המעלות דגאולה ראשונה ושני, בית ראשון ושני, ושניהם יחד.

(128) בסיום וחותם ספר שופטים (ספר הי"ד, שהוא סיום ספר יד (התזקה) כולו). ולהעיר, שהתחלת הלימוד דספר שופטים (נעוץ סופן בתחלתו) הוא בסמיכות לראש השנה, סיום וחותם ה"שבע נחמתא", שהתחלתם בשבת נחמו.

(129) זח"ג קכד, ב – ברע"מ. הובא ונת' באגה"ק שם.

(130) אבות פ"ג מ"ו.

ו"הסתכל בשלשה דברים" – "הסתכל" דייקא, שמורה על העיון וההתבוננות בהעמקה יתירה¹³¹ בענין הגאולה השלישית וביהמ"ק השלישי ("שלשה דברים"), מתוך צפי' והשתוקקות מיוחדת, "אזכרה לו בכל יום שיבוא"¹³², שיבוא בכל יום, ביום זה ממש, ועאכו"כ כשעומדים על סף הגאולה, שההסתכלות בשלשה דברים היא ביתר שאת וביתר עוז.

ויש לומר, שההסתכלות בעניני הגאולה השלישית וביהמ"ק השלישי ("שלשה דברים") פועלת שלימות בכל עניני העבודה שנכללים ב"שלשה דברים" – ג' הקוין דתורה עבודה וגמילות חסדים¹³³, שקיומם ע"י ג' הלבושים דמחשבה דיבור ומעשה – שהעבודה אינה באופן של התחלקות, אלא באופן של בלי גבול, ומצד העדר ההגבלה ישנה השלימות בכל הקוין¹³⁴.

יג. ויש להוסיף בזה גם בשייכות

(131) ראה שו"ע אדה"ז א"ח סקכ"ח סל"ו. ועוד.

(132) נוסח, "אני מאמין" הנדפס בסידורים וכו'. וראה לקו"ש חכ"ג ע' 394.

(133) אבות פ"א מ"ב.

(134) ועד"ז בנוגע ל"סוד מרע" – כהמשך המשנה, "ואין אתה בא לידי עבירה" – "ואין אתה בא" דייקא, בדרך ממילא, ללא צורך להתעסק בשלילת הרע, ואפילו לא "לידי עבירה", שגם דברים שיכולים להביא לידי עבירה (כמו תאוות היתר) נעשים מושללים בדרך ממילא, מצד ההסתכלות בעניני הגאולה, מעין ודוגמת המעמד ומצב דימות המשיח, כפס"ד הרמב"ם (בסיום וחותם ספרו "משנה תורה") ש, באותו הזמן . . כל המעדנים מצויין כעפר", "כעפר" דייקא, שאין לו שום חשיבות, כיון ש, לא יהי' עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד.

א) מה היתה שאלת ר"ע "מפני מה אתם בוכים", הרי זהו דבר הפשוט שכאשר שומעים קול המונה של רומי כו' שהחריבה את ביהמ"ק, ובפרט (במאורע הב') כשרואים את בית המקדש בגודל חורבנו – "שועל שיצא מבית קדה"ק" – זה צריך לעורר אבלות ובכיות.

ב) יתירה מזו אינו מובן: זה שמסופר בסיפור השני, שכ"שהגיעו להר הצופים קרעו בגדיהם", בפשטות הכוונה היא (כדמשמע מסתימת והמשך הל') שגם ר"ע עשה זאת. כלומר, שגם ר"ע התאבל אז על חורבן ביהמ"ק – א"כ מהי שאלתו לאח"ז "מפני מה אתם בוכים"?

ג) הפסוק, "והזר הקרב יומת" אינו מדבר בנוגע לכניסה של זר לקדה"ק אלא בור העושה עבודה בביהמ"ק¹⁹, ומאחר שהתנאים רצו להדגיש את האיסור (אפילו) דכניסה לקדה"ק הרי הי' להם להביא את הפסוק²⁰, "ואל יבוא בכל עת אל הקודש", שבו מפורש שאפילו כה"ג אסור לו ליכנס לקדה"ק בכל השנה²¹.

ד) מה הי' הקס"ד של ר"ע "עד שלא נתקיימה נבואתו של אורי' הייתי מתירא שלא תתקיים נבואתו של זכרי'" – איך שייך ספק שנבואה לא תתקיים ח"ו; ובפרט ע"פ מרז"ל²², "כל דבור ודבור שיצא מפי הקב"ה לטובה אפילו על תנאי לא חזר בו"?

*19) רמב"ם רפ"ט מהל' ביאת מקדש. וראה רש"י עה"ת במדבר א, נא, ג, י.

(20) ר"פ אחרי.

(21) כמו שהקשה בערוך לנר כאן. ועוד.

(22) ברכות ז, סע"א.

ה) למה הביא ר"ע דוקא את הנבואה ד"ציון שדה תחרש" ולא נבואה אחרת (קודמת) דהחורבן (והגאולה)?

ו) לאיזה צורך מפרט בגמרא את שמותיהם של כל התנאים הללו²³, הרי בעיקר נוגע להשמיענו שלר"ע היתה דעה והנהגה אחרת מהם – א"כ הרי הי' אפשר לומר ע"ד שמצינו בכ"מ: כבר היו ר"ע וזקנים וכו'²⁴, וכו' ב"ב²⁵.

ז) למה רק במאורע השני אמרו חכמים (על תשובת ר"ע) "עקיבא ניחמתנו", ולא במאורע הראשון?

ח) "בלשון הזה אמרו לו עקיבא ניחמתנו עקיבא ניחמתנו" – מהו כפל (כל) הלשון²⁶, והדיוק אשר "בלשון הזה אמרו לו"?

(23) והובא גם בספרי ילקוט ובאיכ"ר שם.

(24) להעיר מקדושין מ, ב: "וכבר הי' ר"ט וזקנים מסובין כו".

(25) ראה בר"ב פ"ב, ד: "כיון שעלו הזקנים לרומי כו" ומשמע שזה הי' באותה ההליכה ואותם הזקנים, ואינו מפרש שמות כולם. משא"כ במע"ש פ"ה מ"ט, כי שם נוגע שמות כ"א שאליהם שייך מעשר זה. וכן בסוכה (מא, ב) אגב אורחא קמ"ל דינים: ישראל ת"ח וכהן ת"ח מי קדם, ועוד (וראה הגש"פ (קה"ת) ע' טז). נתבאר בארוכה בהתועדות, וכן בנוגע לבר"ה הנ"ל. ואכ"מ.

ולהעיר מסנהדרין קא, א: כשחלה ר"א נכנסו תלמידיו לבקרו כו' התחילו הן בוכין ור"ע משחק כו'. ולא נזכר שמות תלמידיו רק דר"ע. וראה לקמן שם: נכנסו ארבעה זקנים לבקרו ר"ט ור"י וראב"ע ורע"ק.

(26) בספרי "ובלשון הזה אמרו לו עקיבא עקיבא נחמתנו". אבל בילקוט שם (שהוא קרוב ללשון הספרי): עקיבא נחמתנו נחמתנו. ובאיכ"ר שם: עקיבא נחמתנו תנחם ברגלי מבושר. וראה ר"ה (כה, א) בענין אחר "בלשון הזה אמרו לו (ר"י) עקיבא נחמתני נחמתני".

הלכו בו ולא נבכה, אמר להן לכך אני משחק דכתיב¹ ואעידה לי עדים נאמנים את אורי' הכהן ואת זכרי' בן יברכיהו וכי מה ענין אורי' אצל זכרי' אורי' במקדש ראשון וזכרי' במקדש שני אלא תלה הכתוב נבואתו של זכרי' בנבואתו של אורי', באורי' כתיב¹⁰ לכן בגללכם ציון שדה תחרש [וגו'], בזכרי' כתיב¹¹ עוד ישבו זקנים וזקנות ברחובות ירושלים, עד שלא נתקיימה נבואתו של אורי' הייתי מתיירא שלא תתקיים נבואתו של זכרי', עכשיו שנתקיימה נבואתו של אורי' בידוע שנבואתו של זכרי' מתקיימת, בלשון הזה אמרו לו עקיבא ניהמתנו עקיבא ניהמתנו¹².

והנה, אע"פ שהגמרא הנ"ל היא מחלק האגדה שבתורה וכלל הוא שאין למדין הלכה מאגדה¹³ - הרי זהו כאשר הלימוד מאגדה הוא בסתירה להלכה; אבל אם אין זה סתירה, אזי כן למדים עניני הלכה מאגדה וסומכים על זה¹⁴.

ועוד: אפילו את"ל שאין למדים מאגדה הלכה למעשה בפועל¹⁵ - אך סברא בהלכה אפשר ללמוד ממנה.

נוסף על הנ"ל, הנה בנדו"ד אינו רק

(9) ישע"ה, ה, ב.

(10) מיכה ג, יב.

(11) זכרי' ה, ד.

(12) ב' סיפורים הנ"ל הובאו גם בספרי עקב יא, טו. ילקוט שם. איכ"ר פ"ה, יח. בכמה שינויים.

(13) ירושלמי פאה פ"ב ה"ד.

(14) ס' הישר לר"ת ס' תרי"ט. וראה שד"ח כללים מערכת א' אות צה, אנציקלופדי תלמודית ערך אגדה.

(15) שו"ת נוב"י מהדו"ת חיו"ד ס"י קסא. וראה שד"ח ואנציקלופדי שם.

דברי אגדה, אלא מעשה רבי¹⁶, מעשה בפועל, איך גדולי התנאים (בהלכה) התנהגו; והברייא מפרשת את שמותיהם כולל ר"ע ש, כולוהו (כל תורה שבע"פ) אליבא דר"ע¹⁷ - א"כ מובן בפשטות שיש בזה כמה סברות שנוגעות להלכה.

ובפרט שבמקרה השני מסופר לא רק על בוכים ומשחק אלא גם על מעשה של הלכה בפועל, כיון שהגיעו להר הצופים קרעו בגדיהם¹⁸ - "דדינו ליעבד הכי"¹⁸.

עפ"י כהנ"ל צריך להבין, ובלשון הש"ס בכ"מ, "במאי קמיפלגי"; מה הן הסברות ההלכתיות שהן הטעם והסיבה למחלוקת חכמים הנ"ל עם ר' עקיבא - ומן הקצה אל הקצה: מ"בוכין" ל"משחק"? ואע"פ שבגמרא מסיים "אמרו לו עקיבא ניהמתנו עקיבא ניהמתנו", הרי מובן שההו"א שלהם ש"התחילו בוכין" יש לה מקום בסברת ההלכה; ובפרט שבסיפור הראשון לא נזכר שאמרו "עקיבא ניהמתנו", וכדמשמע גם מזה שתשובת ר"ע במאורע הראשון לא מנעה מהם מלבכות במאורע השני - "שוב פעם אחת וכו'".

ג. גם צריך להבין כמה דיוקים בתוכן והמשך הסיפורים הנ"ל¹⁹ ומהם:

(16) שבת כא, א. וש"נ. וראה ב"ב קל, ב. וברשב"ם שם.

(17) סנהדרין פו, רע"א. וש"נ.

(18) פ"י רבינו גרושום. ונוגע לשקו"ט בהלכה - ראה טושו"ע או"ח סתקס"א ס"א ובי. צפנת פענח למכות. לקמן הערה 35.

(19) כמה דיוקים דלקמן הם במפרשי הש"ס והע"י.

להאמור לעיל ע"ד ההוספה בלימוד התורה מחמשה עשר באב :

"שלשה דברים" - רומזו (גם) על התורה, "אורי'אן תליתא"¹³⁵, כולל ובמיוחד - ה"תורה חדשה (ש)מאתי תצא" בגאולה השלישית, שההכנה לזה היא ע"י ההוספה בלימוד התורה באופן של בלי גבול מחמשה עשר באב ואילך (כנ"ל ס"ט).

ועפ"ז יש לבאר הוראת המשנה "הסתכל בשלשה דברים" שנלמדת ביום השבת שלמחרת חמשה עשר באב - שאף שבחמשה עשר באב החליט כאו"א (והתחיל לקיים בפועל) להוסיף בלימוד התורה, מ"מ, ביום השבת שלמחרתו צריך לבחון ("הסתכל") עוד הפעם ההחלטות שלו ולהוסיף בהם עוד יותר, באופן כפול¹³⁶, ועד שיהיו באופן המתאים וראוי להכנה (מעין ודוגמא) להבלי גבול ד"תורה חדשה מאתי תצא", השלימות ד"אורי'אן תליתא" בגאולה השלישית.

יד. ויה"ר שמההסתכלות (עיון והתבוננות) בעניני הגאולה השלישית וביהמ"ק השלישי ("הסתכל בשלשה דברים"), נזכה תיכף ומיד לראות הגאולה השלישית וביהמ"ק השלישי בפועל ממש, ותיכף ומיד ממש.

ובפשטות - בשבת פרשת ואתחנן,

(135) שבת פח, א.

(136) להעיר מהשייכות דכפל לשבת - "כל יוסקא דשבתא כפול" (מדרש תהלים צב, א), שלכן שייך לגאולה, כמארו"ל (שבת קיח, ב) "אלמלי משמרון ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד נגאלין", דקא על "שתי שבתות" שבכל שבת (לקו"ת בהר מא, א), הכפל שבשבת (וראה ר"ה לך לך תר"ל).

שבת נחמו, לפני התחלת הקריאה (בזמן המנחה) בפרשת שלאח"ז, "והי' עקב תשמעון",

- ששייך במיוחד לתקופה זו, כידוע¹³⁷ ש"עקב" קאי (גם) על אחרית הימים, עקבתא דמישיחא, שאז ודאי "תשמעון גו' ושמרתם ועשיתם גו'" כל עניני התומ"צ מחשבה ודיבור ומעשה ("שלשה דברים") -

מתקיימת בקשת משה ("גואל ראשון הוא גואל אחרון"¹³⁸), "אעברה נא ואראה את הארץ הטובה גו' החר הטוב הזה (זו ירושלים) והלבנון" (זה בית המקדש)¹³⁹, שמשא רבינו, וכל דורו, וכל בני" שבכל הדורות, יחד עם בני" שבדורנו זה, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"¹⁴⁰, ונשיא דורנו בראשנו, כאים ונכנסים לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש ולבית המקדש השלישי,

והוגגים שם את שמחת הגאולה¹⁴¹ מתוך שמחה גדולה ויתירה גם ביחס לשמחת בית השואבה¹⁴² שעלי' אמרו¹⁴³

(137) ראה אוה"ת ר"פ עקב.

(138) ראה לקו"ש ח"א ע' 8 ואילך. וש"נ.

(139) ג, כה ובפרש"י.

(140) בא יו"ד, ט.

(141) כמרומו גם ב"הרי' עקב תשמעון" - "אין והי' אלא לשון שמחה" (וראה ב"ר פמ"ב, ג. וש"נ). כולל ובמיוחד לכלל לראש - שמחת הגאולה.

(142) "על חמש עשרה מעלות היורדות מעזרת ישראל לעזרת נשים כנגד חמש עשרה מעלות שבתהלים" * (סוכה שם).

(143) סוכה נא, סע"א - במשנה שם, ב.

(* ספרו של דוד מלכא משיחא.

